

Maš tednik

Kronika

kulturno - politično glasilo ·

svetovnih in domačih dogodkov

Poštni urad: 9020 Celovec — Verlagspostamt: 9020 Klagenfurt

Izhaja v Celovcu — Erscheinungsort Klagenfurt

LETO XIV. / ŠTEVILKA 29

CELOVEC, DNE 21. JULIJA 1966

CENA 2.— ŠILINGA

Narodno zedinjenje Nemčije

Da bo deljena Nemčija pomenila nevarnost ne samo za mir v Evropi, ampak tudi po vsem svetu, so mednarodni politični krogi spoznali že leta 1945. Zato so zmeraj iskali načine, kako bi iz dveh Nemčij nastala ena sama. Nekateri politiki so te načine iskali odkritosrčno, drugi pa so jih omenjali le na koncu jezika, ker so mislili, da deljena Nemčija sicer res pomeni nevarnost za mir, toda sama kot taka pa ne bo nikoli dosti močna za novo evropsko vojno, ako bo deljena na dva dela. Različni pogledi na nemško vprašanje in različni interesi so zato stalno ovirali resno debato o zedinjenju. Da se pred javnostjo opravičijo, so stalno ponavljali, da morajo Nemci sami najti pot do zedinjenja.

Nemško politiko do zedinjenja lahko delimo v tri dobe. Prva je bila Adenauerjeva. Je odklanjala vsak sporazum z Moskvo,

Ob novomašnem oltarju v Bilčovsu

Štirinajst let so bilčovski zvonovi skrivali novomašno pesem in željno čakali trenutka sprostivke. Zdaj pa je iz lin zatrepetala novomašna himna in naznanjala vsemu Rožu spočetje veselja.

V faro je prispel č. g. Folti Kapus. Farani so se zbrali, da ga sprejmejo kot enega izmed njih. Sinovi se vračajo v domovino, da se naučijo domačnosti, katere jim tujina ne more nuditi. Tudi sedaj se je vrnil sin, zaznamovan s štolo duhovništva, da se spet poslovi. Zapustiti hoče dom in spremeniti tujino v domovino božjih otrok.

Tega sina so pozdravili farani pred cerkvijo. Zbor mu je zapel pesem »Novomašnik, bod' pozdravljen«. Večkrat jo čujemo in vendar ganeta iskrenost in ljubezen, ki izražata iz te pesmi. Silva Maierhofer mu je izročila šopek nageljčkov. Niso bili samo sveže duhteči nageljčki, za temi se je skrivala hvaležnost faranov do du-

»Pokropi me z blagoslovljeno vodo, da najdem vsaj konec poti, mati, jaz pojdem duše iskat, mati, tja, kjer jih ni.«

Te Balantičeve besede je podala Lijnčičeva Micka, preden je mati blagoslovila sina. To je cilj sina novomašnika. Spremlja ga blagoslov matere in očeta. Oče in mati blagoslovita sina, a v tem blagoslovu je skrita blagoslovljena voda molitve, ki spremlja sina duhovnika na poti iz hiše domačnosti in ljubezni v koč brezbriznosti in mlačnosti. Za starši sta blagoslovila novomašnika še duhovni oče in duhovna mati. Nato je novomašnik blagoslovil očeta in mater in duhovne starše. Vrnili jim je blagoslov. Duhovno spremstvo staršev vrača on z blagoslovom oltarja. Starši niso izgubili sina, temveč ga obogateneja sprejeli.

Potek nove maše

Dolga vrsta vernega ljudstva je spremljala novomašnika k oltarju. Tam ga je pozdravila Brigita Schöffmann in ga prosila, naj se spomni domačih in vseh, ki so se zbrali okrog oltarja. Kelih pa mu je izročila Judith Stingler. Ob asistenci domačinov gg. Pavla Zablatnika in Rudija Saffrana ter g. kanonika Aleša Zechnerja, je novomašnik pristopil k oltarju. Ljudstvo je ob spremljavi godbe prepevalo mašne pesmi in zbrano sodelovalo. Mašne speve je izvrstno pel pevski zbor, pod vodstvom č. g. Mihorja. Novomašni pridigar, č. g. Jože Adamič je podal pomen duhovništva. Nakazal je presenečenja in razočaranja, ljubezen in sovraštvo, odkritosrčnost in hlinjenje. Vse to čaka duhovnika, a z božjo milostjo in molitvijo vernikov bo premagal te težave. Zato je prosil vernike, naj veliko molijo za svoje duhovnike. Duhovniki potrebujejo obilo milosti, da morejo izvrševati svojo dolžnost kot dobri in vneti dušni pastirji. Po pridigi je g. novomašnik podelil papeški blagoslov vsem navzočim vernikom.

K darovanju mu je prinesel brat France vino in vodo, sestrčna Lojzka in Rina Ogris pa ciborija. Kako so ljudje sodarovali z novomašnikom, je pokazalo število obhajil. Po sv. maši so čakali novomašnega blagoslova in se vračali z veselim srcem: Bog nam je dal spet enega duhovnika.

Družabno popoldne

Gostje so se zbrali v dvorani Miklavževe gostilne. Med obedom so se vrstile deklaracije, ki so jih izvrstno podale družice: Rina Ogris, Hermina Mikula, Brigita Schellander, Zmavcarjeva Pavla, Anica Zablatnik, Silvia Boštjančič in Marijanka Kropivnik. Kot najmlajši deklamator je stopil na stol Lišej Ogris Martič in bil deležen največje pohvale. — Vmes so spregovorili razni govorniki: v imenu duhovniške sodalitete je voščil novomašniku č. g. France Brumnik in mu želel, da bi se dobro vživel v duhovniško družbo v okviru duhovniške sodalitete. G. Muri je obujal spomine na leta v Bilčovsu, ki jih je preživel kot župnik. — Ganile so nas besede g. kanonika, ki se je zahvalil novomašnikovemu očetu za delo v cerkvi, ki ga opravlja kot mežnar in organist. Orisal je značajnost Kapusove družine in izročil križ, ki naj jih vedno spominja na sina-duhovnika. Pevci so izročili g. novomašniku kitaro in mu želeli, da bi se večkrat zatekel k domači pesmi in jo spremljal na strunah kitare. G. Ogris Janko je v lepih besedah orisal življenje novomašnikovega deda, ki je bil veren in pobožen mož in ki s ponosom gleda na vnuka-duhovnika. Zahvalil se je tudi novomašnikovemu očetu, da je dal sina študirat in tako omogočil dosego cilja. — Vmes je prepeval zbor in tudi ostali gostje so se pridružili. Na koncu se je g. novomašnik zahvalil vsem, ki so na katerikoli način sodelovali pri pripravih.

Utrnil se je dan, ki je skrival v sebi biser — novo mašo. Da smo mogli strmeti nad tem biserom, je zasluga mnogih, ki so pomagali pri pripravih. Prav vsem velja prisrčen Bog plačaj!

Utihnili je novomašna pesem in se umaknila v zvonik, da bo še z močnejšim glasom zadonela naslednjemu novomašniku. Ljudje so se vrnili v vsakdanjost. Niso se vrnili sami. Spremljala jih je novomašna misel: Gospod, daj nam še več novomašnikov, našega pa vodi na poti k Tebi.

-mi-

Velika množica ljudi je prisostvovala preteklo nedeljo, dne 17. julija 1966, novi maši Foltija Kapusa v Bilčovsu. Slika odkriva pogled na prostor, kjer je bil postavljen novomašni oltar. Foto Zaletel

ki pri njem ne bi sodelovali zahodni zavezniki. Dokler pa Moskva na to ne pristane, se mora Nemčija naslanjati na Zahod in — čakati. Čas bo okrepil Nemčijo, Rusijo pa omečil, zato ni treba že sedaj misliti na žrtve, ki bi jih kompromis o zedinjenju mogel roditi. Zato je bila nemška politika v Adenauerjevi dobi podobna plesu okoli lastne osi.

Potem je prišla doba dr. Erharda. Dr. Erhard ni bil tako nedostopen za misel, da je treba resno misliti o poti, ki vodi do zedinjenja. Je tudi namigaval in še namiguje, kakšna bi bila ta pot. Bistvo njegovega stališča je v tem, da bi se zedinjenje moglo izvršiti postopoma. Na vsaki stopnji bi se Nemčija in Rusija lahko približali na političnem, gospodarskem in kulturnem polju. To bi rodilo medsebojno zaupanje, ki je za zedinjenje neobhodno potrebno. Nemška javnost ni načeloma ugovarjala Erhardovemu stališču, toda ni tudi verjela vanj. Na drugi strani pa tudi Rusija ni pokazala nobenega zanimanja zanj.

Medtem so zahodni zavezniki z Ameriko na čelu zmeraj bolj pritiskali na nemško vlado, naj bolj konkretizira svojo idejo o zedinjenju, in dodajali, da bodo vsak nemški poskus za zedinjenje krepko podprli. Tako bi za zedinjenje postali bolj odgovorni Nemci sami kot pa zavezniki, kar je zahteval dr. Adenauer. Dr. Erhard misli, da trenutke za konkreten predlog o zedinjenju še ni prišel, in odlašal z objavo stališča, ki bi za njim stala nemška vlada in seveda tudi parlament.

(Dalje na 8. strani)

hovnika. To je tudi izrazila Anica Gasser v pesmi »Sprejem«. Veselje faranov in kaplja odpovedi domu in svojim sta prepletali misli novomašniku. »Sin duhoven« — pesem, ki izraža veselje staršev, je podala Valentinič Reni. Kot prvi zastopnik in hkrati oče faranov, so ga pozdravili g. župnik. Solze veselja in hvaležnosti so bile očitni dokaz povezanosti faranov z župnikom. V imenu občine je pozdravil novomašnika župan in mu izrazil prisrčno dobrodošlico.

V nedeljo je sonce prepodilo skrb faranov ter privabilo ljudi od blizu in daleč, ki so v velikem številu bile priče novomašnega slavlja.

Slovo od doma

Cepprav to ni slovo za vedno, se kljub temu skriva v njem kapljica grenkosti. Dom je odslužil svojo nalogo. Novomašnika sprejme sedaj tujina, v kateri bo on ustvarjal dom, ki bo dom vsakemu. Med pesmijo »Oj hišica očetova« je stopil novomašnik na domači prag, da sprejme molčeče pozdrave zbrane množice.

»Bog naj korake tvoje vodi«. S to pesmijo je pozdravila novomašnika Jelica Ogris Martič. Usmeriti korake k Bogu je težko in le redkim se posreči. Zato je duhovnik postavljen, da pripravlja pota korakom k Bogu. Izročitev križa je pridržana nevesti, ki zastopa Cerkev. Helgi Reichmann je izročila križ, ki naj bo cilj duhovniškega življenja.

G. kanonik Aleš Zechner so pozdravili novomašnika v imenu dekanije duhovštine in faranov dekanije ter mu želeli obilo milosti na poti duhovništva.

Prizor z nove maše v Kazazah v Podjuni, dne 10. julija 1966. Od leve proti desni: č. g. Kopeinig, bilčovski novomašnik Kapus, kazaški novomašnik Komar ter kanonik Zechner. Foto Domanjko

Politični teden

Po svetu . . .

KOČA POPOVIČ IZVOLJEN ZA PODPREDSEDNIKA JUGOSLAVIJE

Pretekli teden je bil na skupni seji vseh petih svetov zvezne skupščine Jugoslavije izvoljen zvezni poslanec Koča Popović soglasno za novega jugoslovanskega državnega podpredsednika, ki je stopil na mesto Aleksandra Rankoviča. Poslanci zveznega sveta so tudi odobrili predlog, da se na izpraznjeno mesto člana izvršnega sveta izvoli Rista Antunović.

Koča Popović se je rodil 14. marca 1908 v Beogradu, kjer je končal srednjo šolo. Leta 1932 je diplomiral na filozofski fakulteti na pariški Sorbonni. Po povratku v domovino je leta 1933 postal član Komunistične stranke Jugoslavije. Sodeloval je v Španski vojni od leta 1937 do 1939. Leta 1944 je postal poveljnik narodnoosvobodilne vojske in partizanskih odredov Srbije. Od leta 1945 do 1953 je bil načelnik glavnega štaba Jugoslovanske ljudske armade. Nato je bil sedem let državni tajnik za zunanje zadeve Jugoslavije. Na skoraj vseh parlamentarnih volitvah je bil izvoljen za zveznega poslanca.

Rista Antunović, novi član zveznega izvršnega sveta, je prav tako zvezni poslanec. Rodil se je leta 1917 v Golem Ridu v okraju Leskovic v Srbiji, kjer je končal tudi gimnazijo. Pravo je študiral v Beogradu. Na vseh volitvah je bil izvoljen v skupščino Srbije in v zvezno skupščino. Od leta 1946 je bil član vlade kot trgovinski minister, pozneje pa je bil kot član izvršnega sveta Srbije predsednik sveta za kmetijstvo.

WILSON SE BORI Z GOSPODARSKIMI TEŽAVAMI

V Veliki Britaniji so zvišali obrestno mero od 6 na 7 odstotkov. Dosedanja obrestna mera je bila določena junija lani in je to že 120. sprememba obrestne mere po drugi svetovni vojni.

Obrestna mera je merilo za vse obresti na bančna posojila, prodajo na obroke, hipoteke itd. Najvišja obrestna mera je bila leta 1844, ko so jo prvič uvedli in je znašala 10 odstotkov.

Predsednik vlade Wilson je v spodnji zbornici izjavil, da je bil šterling nedavno podvržen močnemu pritisku zaradi vrste nenormalnih pogojev, med katerimi je bila tudi stavka pomorščakov. Stavka je drago stala državo in je negativno vplivala na zunanje trge. Za rešitev številnih kratkoročnih vprašanj so morali Angleži plačati visoke cene, ker so delali zgrešeni zaključek o gospodarskem stanju za daljši rok.

Skupina laburističnih poslancev je predložila spodnji zbornici resolucijo, ki zahteva zavrnitev vladnega načrta zakona o nadzorstvu nad cenami in dohodki. Ta resolucija je prvi parlamentarni upor laburistične skupine, ki nasprotuje gospodarski politiki vlade. »Upornike« vodi Frank Cousins, ki je nedavno zapustil svoje ministrsko mesto iz protesta proti načrtu zakona.

INDIRA GANDHI JE Z MEŠANIMI OBČUTKI ODPOTOVALA IZ MOSKVE

Predsednica indijske vlade Indira Gandhi je preteklo nedeljo odpotovala iz Moskve. Na vnukovskem letališču so ji priredili slovesno slovo. Ob odhodu so jo pozdravili ministrski predsednik Kosigin, zunanji minister Gromiko in druge sovjetske osebnosti in diplomatski predstavniki. Ob koncu štiridnevnega obiska v Moskvi je imela Indira Gandhi tiskovno konferenco, dopoldne pa jo je sprejel Leonid Brežnjev.

Indira Gandhi je govorila o značaju svojega obiska v Moskvi in poudarila, da ni prišla sklepate kakšnih posebnih sporazumov, ampak da je prišla na odkrito in prijateljsko izmenjavo mnenj s sovjetskimi voditelji. Na koncu je izjavila, da se gospodarski odnosi s Sovjetsko zvezo ugodno razvijajo in da je Sovjetska vlada pripravljena dati Indiji kredit v okviru njenega petletnega načrta.

Kar tiče Vietnama, sta oba partnerja pojasnila svoje stališče in ugotovila, da je treba nujno ustaviti napade, tuje čete pa morajo umakniti iz dežele. Njenemu predlogu, naj bi sovjetski voditelji sklicali konferenco o Vietnamu, se je sovjetska vlada ognila. Indira Gandhi je sicer poudarila, da vsi cenijo indijske težnje in namere, da pa so tudi mnenja, da mora vsak predlog

v tej smeri sloneti na soglasju Vietnama, ki je neposredno prizadet v tem spopadu. Voditelji Vietnama se doslej niso izrekli o predlogu njene vlade.

Ko je Indira Gandhi odpotovala iz Moskve, je prisel tja britanski ministrski predsednik Harold Wilson. Britanski gost si je ogledal med drugim industrijsko razstavo Velike Britanije. Namen njegovega prihoda pa so bili važni pogovori s sovjetskimi voditelji.

WILSONOV OBISK V MOSKVI SE JE IZJALOVIL

Wilson je potoval v Moskvo z namenom pridobiti sovjetsko vlado, da bi sklicala konferenco za rešitev vietnamskega spora. Samo ob robu sta s Kosiginom razpravljala tudi o drugih vprašanjih. Ta poraz je tem usodnejši, ker oba partnerja niti v eni točki nista mogla zblížiti stališč.

AMERIŠKI BOMBNIKI NADALJUJEJO Z NAPADI NA SEVERNI VIETNAM

Ameriška letala so zadnje dni nadaljevala bombardiranje severnovietnamskega ozemlja. Napadala so rampe za izstreljevanje raketa, ceste, ladje in mostove ter petrolejska skladišča. Boji so se odvijali na celini, na morju in v zraku. Po poročilih je pri tem padlo 140 Vietnamcev.

Ameriški predsednik Johnson je napovedal, da nameravajo ZDA posvetiti večjo pozornost Aziji, kar pa ne bo v škodo drugim področjem na svetu, kakor je poudaril predsednik. Podpredsednik ZDA Herbert Humphrey se je močno upravljal v Vietnamcu, ki hočejo v Vietnamu ujeti ameriške pilote obsoditi in kaznovati kot vojne zločince. Amerika zahteva, da je treba njene pilote obravnavati na podlagi ženevske konference iz leta 1949, ki jo je podpisal

tudi Severni Vietnam in po kateri je imeti ameriške pilote za vojne ujetnike, ne pa za vojne zločince.

SEVERNI VIETNAM SE HOČE BORITI DO ZADNJEGA

76 star državni predsednik in predsednik komunistične partije severnega Vietnama Ho Či Minh, je izjavil ob praznovanju dvanajste obletnice ženevskih pogodb iz leta 1954, da bodo zaradi poostrenih ameriških napadov mobilizirali nove vojaške sile od oficirjev pa do navadnih vojakov. To vest so prinesli vsi vietnamski listi na prvih straneh.

Ho Či Minh je poudaril odločnost severnega Vietnama, ki se hoče bojevati do popolne zmage, čeprav bi bile žrtve in naporji še tako veliki in čeprav bi trajala vojna nadaljnjih dvajset let. »Četudi bodo porušeni Hanoi, Haiphong in druga mesta«, je dejal državni predsednik dobesedno, »vietnamsko ljudstvo se s tem ne bo dalo ustrašiti. Z letalskimi napadi na Severni Vietnam nam hoče ameriški napadalec vsiliti pogajanja po njegovih pogojih. Severni Vietnam pa se nikdar ne bo uklonil.«

Kot poročajo uradni japonski vladni krogi, temu govoru Ho Či Minha ni posvečati popolne resnosti. Združenim državam Amerike pa je ob tem jasno, da se severni Vietnam ne bo hotel pogajati za konferenčno mizo.

Ameriški zunanji minister Rusk je v svojem nedeljskem radijskem govoru izjavil tudi, da bi bilo za vzhodne države zelo usodno, ako bi se mešale v ta spor. Dejal je: »Ukrenili bomo potrebne korake, da zaigramo drugi strani, si osvojiti južni Vietnam.«

KITAJSKA OBLJUBI VIETNAMU OPORIŠČA NA SVOJEM OZEMLJU

V ponedeljek je Kitajska dovolila, da sme Severni Vietnam v boju proti Amerikanem postaviti postojanke na kitajskem ozemlju. To položaj seveda le še zaostruje.

. . . in pri nas v Avstriji

PRVI KLAUSOV OBRAČUN: NE BREZ PROBLEMOV, TODA Z USPEHOM

V svojem radijskem nagovoru, ki je bil zadnji pred počitnicami, je zvezni kancler dr. Josef Klaus podal obračun o prvem polletju 1966 in o vladni dobi svojega kabineta. Izmed vseh dogodkov je poudaril Klaus predvsem volilni boj, sumničenja okoli radikalne spremembe notranjepolitičnega življenja in uspehe svoje vlade. Dejal je: čas ni bil brez problemov, toda delo vlade je bilo uspešno.

Poudaril je tudi, da so bila nagla dejanja potrebna, ker je v dobi nevladanja zastalo delo. Nova vlada se je izkazala sposobna dejanj povsod, kjer so se stvari v državi razvijale v napačno smer, kjer se je prejšnji koalicijski partner bal odločitev, kjer se je bilo treba lotiti kočljivih zadev. Tudi tam, kjer izgledi za pridobivanje glasov niso vabili k dejanjem, pač pa je dejanja zahteval državni red.

Po počitnicah pa čaka vlado novo delo. Kancler Klaus je v svojem govoru navedel sledeče naloge: državni proračun 1967, stanovanjski zakoni, nova uredba podpravljenosti industrije, tiskovni zakon in še vrsto drugih. Končno je zagotovil, da si bo njegova vlada tudi v prihodnjih mesecih prizadevala, da bo napredovala in našla uspešne zaključke. »Vlada pa noče biti samo podjetnejša, temveč si bo prizadevala posebno še za boljše politiko,« je dejal zvezni kancler.

PARLAMENTARNO ZASEDANJE JE KONČALO Z VISOKOŠOLSKIMI ZAKONI

Pretekli petek je zasedal državni zbor zadnjikrat v tej sezoni. Na sporedu je bilo pet visokošolskih zakonov, ki so bili sprejeti vsi enoglasno. Kot prvi zakon je državni zbor sklenil splošni visokošolski zakon, ki med drugim predvideva delitev študija v poklicni študij, ki ga je mogoče zaključiti z diplomom, in pa v znanstveni študij, ki ga je mogoče končati z doktorskim naslovom. Tudi ob teh zakonih se je razvila še živahna diskusija, ob koncu pa se je prosvetni minister Piffel-Perčević zahvalil vsem, ki so doprinali k tem važnim šolskim zakonem. Celotno avstrijsko prebivalstvo pa je pozval, naj sodeluje in pomaga, »da ne bomo na duhovnem in znanstvenem področju utrpeli škode in s tem izgubili visoki avstrijski znanstveni položaj.«

Ob zaključku prve sezone je spregovoril

tudi predsednik državnega zbora Maleta in dejal, da je načelna preizkusna doba svobodnih demokratičnih silnic v vodstvu države uspela in se obnesla. Tako je razveljavil pojav, je dejal Maleta, da so bili sklenjeni nekateri bistveni zakoni po skupnih naporih. Vsi pa bi si naj dobro zapomnili tole načelo: »Vlada ima pravico do dejavnosti, opozicija popolno pravico do kritike in sooblikovanja javnega življenja. Vlada pa mora opozicijo tudi poslušati.«

SKORAJ VSI MINISTRI NA POČITNICE

Včeraj je zadnjikrat pred počitnicami zasedalo vodstvo Avstrijske ljudske stranke in s tem se je končala politična sezona. Skoraj vsi politiki si bodo kmalu nato privoščili dopust, ki so si ga letos po napornem volilnem boju in zahtevnih parlamentarnih zasedanjih pošteno zaslužili. Tudi letos bodo politiki v pretežnem številu preživeli dopust v Avstriji. Zvezni kancler Klaus se bo peljal v Beljaške Toplice, podkancler Bock pa na Osojsko jezero. Predsednik socialistične partije Pittermann si je izbral Št. Jakob v Defregentalu za kraj oddiha, ki ga bo opravil kot hribolazec in s potovanjem, njegov zastopnik Kreisky pa se je odločil za Bad Wörishofen. Tretji strankarski predsednik, odposlanec FPOe Peter, se bo podal na Attersee, kjer ga čaka njegovo postrvjak. Generalni tajnik OeVP Withalm bo bival v Gössingu pri Maria Zell, prvi tajnik socialistične partije Gratz pa hoče s svojo družino spoznati južno štajersko. Minister Schleinzner bo ostal do konca septembra na Koroškem.

Tudi prosvetni minister Piffel-Perčević je ostal zvest svojemu nekdanjemu kraju oddiha: peljal se bo v St. Michael v Lungau. Minister za gradnjo Kotzina bo ostal v svoji domovini Zgornji Avstriji, v Gutau v Mühlviertelu, kjer poseduje kmetijo, obrambni minister bo ostal na Nižjem Avstrijskem. Notranji minister Hetzenauer se bo peljal v Kufstein, gospa socialni minister si bo odpočila v Kirchbergu na Tirolskem.

Prometnega ministra Weiša je povabil njegov ministrski kolega na Portugalsko. Poslanec FPOe van Tongel bo prebil dopust v zdravilišču v Schrunsu, poslanec Zeilinger iste partije se bo peljal v Italijo.

Samo Taus, državni tajnik za podpravljenost industrijo, ni navedel nobenega cilja za oddih. Domnevajo, da sploh ne bo šel na dopust.

SLOVENC

doma in po svetu

Pesnik Matej Bor v francoščini

Pri znanem pariškem založniku Seghersu, ki je izdal v zadnjih letih tudi antologijo slovenske poezije, večji izbor Kosovela, je pravkar izšla knjiga: »Matej Bor, La trace de nos ombres«. Pod naslovom, ki ga je dal Matej Bor svoji pesniški zbirki iz leta 1958 (»Sled naših senc«), je francoski pesnik in prijatelj slovenske literature Marc Alyn strnil v dva cikla več kot trideset izbranih pesmi Mateja Bora, ki jih je prevedel Viktor Jesenik, Alyn pa je kot pesnik te prevode izpopolnil in spisal štiri strani obsegajočo uvodno besedo. Založnik Seghers je uvrstil to knjigo v svojo zbirko »Autour du Monde« kot njen 90. zvezek. Tako je bil Matej Bor uvrščen v družbo znanih evropskih in ameriških sodobnih pesnikov in slovenska književnost lahko vpiše v svojo kroniko nov mednarodni uspeh.

Tinca Stegovec razstavlja v Gradcu

V galeriji Moser v Gradcu, Hans Sachs Gasse, razstavlja ta dni slovenska slikarka Tinca Stegovec štirinajst črno-belih akvatint. Ocene razstavljenih grafičnih listov so prinesli časopisi »Kleine Zeitung«, »Tagespost« in »Neue Zeit«. Med drugim govore o temeljiti grafični izobrazbi slovenske avtorice ter o bogati kompoziciji razstavljenih del.

Srebrnomašnik Karel Wolbang

Pred kratkim je v Torontu v Kanadi opravil srebrno mašo lazaris g. Karel Wolbang. Jubilant je po vojni vstopil v red lazarisov in šel v slovenski lazarisovski misijon na Kitajskem. Sredi najlepših načrtov je moral zaradi nemirnih razmer z drugimi sobratmi zapustiti Kitajsko. Za nekaj mesecev se je tedaj mudil v Evropi, pozneje je odšel v Združene države Amerike, kjer deluje še danes. Zvest misijonski misli je pomagal Ladislavu Lenčku obnoviti revijo »Katoliški misijoni« in je njen trajen sodelavec. On vzdržuje tudi osebne stike s slovenskimi misijonarji po svetu in drugimi misijonom naklonjenimi osebami.

Nova maša na mirenem gradu

V začetku tega meseca je obhajal miren rojak, lazaris Jurij Devetak svojo novo mašo na Gradcu pri Mirnu. Poleg velike množice vernikov se je v cerkvi na griču zbralo tudi veliko števil duhovnih sobratov, ki so spremljali novega mašnika pred oltar. Miren cerkveni zbor je pri tem izvajal Mavovo slovensko mašo, ki jo je skladatelj priredil po svoji latinski maši. Novomasašniku je govoril domači župnik g. Rudolf Gašper.

Slovensko planinsko društvo v Trstu razpisalo natečaj

Slovensko planinsko društvo Trst priredi ob dvajsetletnici obnove društva natečaj »Planine in sliki in besedi«, s katerim se v treh odsekih — literarnem, fotografskem in filmskem — ponovno poudari nujnost in življenjskost planinske misli. V ta namen namerava na slavnostni akademiji prikazati dela nagrajenih avtorjev.

Motivika predloženih del je popolnoma svobodna z edinim pogojem, da je v kakršni koli zvezi s planinstvom ali alpinistiko. Predložena dela bodo ocenjeval komisije, ki jih bo imenoval prireditelj. Poslana dela morajo biti opremljena z geslom. Priložena mora biti zaprta ovojnica, na kateri je ponovljeno geslo, v ovojnicah pa ime avtorja. Vsa dela je treba poslati v Tržaško knjigarno najkasneje do 30. septembra 1966.

Literarna dela morajo biti tipkana na stroj v štirih izvodih, morajo imeti vsebinski naslov dela in geslo. Fotografije v črno-beli tehniki morajo biti vsaj formata 24x30. Filmi se lahko snemajo le v formatu 8 mm v črno-beli ali barvni tehniki, ker bo komisija ocenjevala poleg barvne tehnike vsebinsko vrednost filma.

Slikar Andrej Kosič razstavlja v Padovi

Nadarjeni goriški slikar Andrej Kosič je razstavljal svoja dela v galeriji »Pro Padova« v Padovi. To je prva njegova razstava v tujini. V Gorici, v Trstu in v Sloveniji je umetnik znan po svojih uspešnih razstavah. V Padovi je razstavil 40 oljnatih slik, ki jih je vse izdelal v zadnjem času.

Občinska knjižnica v Doberdolu za zgled Koroški

V Doberdolu so odprli novo občinsko knjižnico. Otvoritveni govor je imel župan Andrej Jarc. Spregovoril je tudi kustos državne knjižnice v Gorici dr. Manžini. Ta je poudaril važnost knjižnic za ljudsko izobrazbo in posebno še doberdolske, ki ima slovenske in italijanske knjige in ki je zanjo država prispevala večji del denarja. Knjižnica je nameščena v prostorih nekdanjega otroškega vrta in napis na poslopju se blesti v italijanskem in slovenskem jeziku.

Ljudje smo kakor rastline

(Ob sedemdesetletnici Jakoba Šolarja)

V Ljubljani je obhajal svojo sedemdesetletnico znani profesor Jakob Šolar, ki ga poznamo tudi na Koroškem. Jubilar se je rodil leta 1896 na Rudnem nad Škofjo Loko. Klasično gimnazijo je študiral v Ljubljani in tam maturiral leta 1915. Nato je študiral bogoslovje v Ljubljani, že kot duhovnik je bil prefekt v Zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu nad Ljubljano in hkrati na ljubljanski univerzi, kjer je študiral slavistiko in romanistiko — slovenščino in francoščino. Dve leti je preživel v Parizu, leta 1927 je postal profesor na škofijski gimnaziji, pozneje profesor na klasični gimnaziji v Ljubljani. L. 1944 je bil zaprt v Ljubljani, decembra istega l. pa so ga gnali v koncentracijsko taborišče v Dachau. Po vrnitvi leta 1945 pa do leta 1952 je delal kot višji znanstveni sodelavec v Institutu za slovenski jezik pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti v Ljubljani. Danes živi v Ljubljani kot dekan stolnega kapitlja.

Takšna je Šolarjeva preprosta življenjska pot. Ko bi jo bil prehodil sam zase, bi nam bila malo znana. Ker pa je razpeta skozi življenje kakor nebo od Karavank do Bohinjskih sotesk, od Jelovice do Šmarne gore in je polna odcepov na vse strani, bi jo bilo morda njemu samemu danes v mislih težko vso premeriti. Njegovo življenje je bilo v mnogoterem pomenu posvečeno narodu, ki je delal zanj kot duhovnik, kot učitelj, kot vzgojitelj, kot kulturni in znanstveni delavec. Kljub temu, da ga je pedagoško, strokovno in znanstveno delo vsega terjalo zase, ni zanemarjal dušnopastirskega dela. Še kot zavodski profesor je redno hodil pomagat na fare v Selca, v Dražgoše, pred vojno in po njej pa je vsako soboto hodil na Brezje.

V številnih člankih je opozarjal na probleme časa. Značilno zanj je, da se je zmeraj bojeval proti ožini. To potrjuje tudi njegovo stališče ob toliko priložnostih, ko se je bilo treba odločiti proti ozkim pojmovanjem, nesmiselnosti in nerazsodnosti. Bil je zmerom človek in svobodoljuben, ki ni nikdar nikomur odrekel razgovora.

V svojem znanem članku »Pri koreninah našega zdravja« (Dejanje 1938) je opozoril na tiste etične in naravne sile, ki edine zagotavljajo zdravo jedro slovenskega naroda. Opozoril je na tiste lastnosti našega ljudstva, ki so nas reševale iz preteklosti: v prvi vrsti moralna moč ljudi, koliko je v njih volje do dela, žrtve, odpovedi.

»Pride žetev in za njo obiranje sadov,« pravi dobesedno. »Mrzli vetrovi zapečejo preko polja, da usiha sleherni znamenje življenja: bohotna stebila so strta in ovela; košato drevo, prelepo v cvetju in sadu, štrli z golimi vejami v ledeni mraz. Zemlja zmruzuje in ledeni globoko. Človek bi mislil, da je zamrla sleherni živa kal, da se tod življenje ne prebudi nikoli več. Tedaj se kmet s skrbjo vprašuje, kakšne so koren-

ne. Vse leto ni mislil nanje, niso lepe kakor cvetovi in užitne kakor sadovi, zato se zanje ni zmenil. V najhujši stiski, ko ni ne cvetu ne sadu, pa misli nanje, ker predobro ve, da je v njih skrita čudežna moč življenja.«

V članku »Križa duha« (Dom in svet 1933) je pokazal na usodne posledice nasilnega uniformiranja duha, s katerim uničujejo v poedincu tisto svobodo mišljenja, ki je prvi pogoj vsakemu duhovnemu razvoju, pogoj zlasti vsake umetnosti, znanosti in svetovnega nazora. Taka nasilna uniformiranost duha »premnogim onemogoča izražanje osebnega prepričanja, spodbuja žile vsemu kulturnemu razvoju, ki se mora višiti uspešno šele ob dopolnjevanju različnih mnenj in nazorov, ker se le v taki borbi sproščajo in zraščajo vse narodove stvarilne sile v celoto«. V članku »Misel daje človeku veličino« (Dom in svet 1935) je z modrostjo Pascala nastopil proti tistim izkrivljenim duhom, ki so ustvarili na sovravnost meječe nerazumevanje med ljudi, ki skušajo služiti istim namenom.

Profesor Šolar pa je sodeloval tudi pri slovenskem pravopisu, pri slovnici in slovarju. Njegov delež pri vsakem od teh bi terjal izčrpno študijo. Treba bi bilo pregledati njegovo organizacijsko delo, ki ga je opravil za slavistično znanost v najširšem smislu. Bil je organizator Slavističnega društva in pobudnik vseh tistih velikih načrtov, ki si jih je društvo postavilo za svojo

nalogo pri raziskovanju slovenskega jezika in literature (pravopis; popoln znanstveni, zgodovinski in sodobni slovar; znanstvena pomagala, zbirke, knjižnice, instituti in podobno). Uredil je štiri letnike »Slovenskega jezika«. Slavistično društvo mu je to obsežno delo priznalo tudi z diplomom in ga ob svoji tridesetletnici izvolilo za svojega častnega člana. Za nekaj knjig bi bilo njegovih člankov, ocen in razprav, ki so bile objavljene v »Slavistični reviji«, v »Slovenskem jeziku«, v reviji »Jezik in slovstvo«, v »Domu in svetu«, »Dejanju« in drugod. Pri tem nihče ne bo mogel oceniti njegovega anonimnega dela, ki ga je opravil pri raznih uredništvih, pri prevodih, uvodnikih, opombah, raznih slovarjih kot »svetovalec«, »korektor« ali neimenovani »sodelavec«. Z vsem tem obsežnim delom, ki je raztreseno po knjigah, revijah in časopisih, je profesor Šolar prispeval h kvaliteti našega literarnozgodovinskega dela, našega jezikoslovja, slovarskega dela in ga še danes z vztrajno vnemo širi, bogati in pogloblja. Posebej mu moramo šteti v zaslugi pogloblitev metodološke poti v proučevanju slovenskega jezika.

Sedemdesetletni jubilar pa je danes poln novih načrtov. Za Mohorjevo družbo pripravlja poleg zadnjih dveh zvezkov Detelevoga zbranega dela še knjigo o jeziku, Slovensko slovnico in izbor del Izidorja Cankarja. Zato je bilo primerno, da mu je Celjska Mohorjeva družba posvetila za njegov velik praznik obširnejši članek, v katerem je prikazana njegova veličina na njegovih delih. Tudi Korošci mu želimo, da bi še dolgo bogatil našo skupno slovensko narodno in jezikovno kulturo.

Pesniška zbirka Kajetana Koviča „Ogenjvoda“

Kovičevo zbirko »Ogenjvoda«, pesniški prispevek sodobne pesniške besede, je izdala Cankarjeva založba v Ljubljani. Knjižno opremo pa je zasnoval Jože Brumen.

Prav pričujoče pesniško delo »Ogenjvoda« je dokaz, da se tudi za moderno obliko današnje besedne umetnosti lahko skrivajo zrele umetniške stvaritve. Tudi neprijatelj moderne poezije bo moral priznati pristno umetniško dovršenost Kovičeve poezije. Kovič je svojo novo knjigo izdal šele po petih letih — vmes je sicer izšel še roman »Ne bog ne žival«, od njegove zadnje pesniške zbirke. Bralec te knjige bo ugotovil tudi, da ima zbirka »Ogenjvoda« vsega skupaj samo 30 pesmi, kar kaže ne samo na pesniško samokritičnost, temveč tudi na avtorjevo pesniško zrelost in pravo mero. Omenjena zbirka je šele tretja knjižna izdaja pesnikove poezije.

»Ogenjvoda« stoji na koncu nekajletnega ustvarjanja. Precej različna je po temati in po pesniškem sonet. Jedro knjige so prav gotovo pesmi Sonet, Ogenjvoda, Črna krogla. V njih izraža pesnik svoje poglede in svoja notranja doživljanja sveta. Ob teh najdemo pesmi, ki so v njih upodob-

ljene značilni simboli Kovičevega pesniškega izražanja, kakor pes, bivoli, čreda, bik. Ob teh pa so nanizane še nekatere druge pesmi; tako impresionistično pobarvane razglednice, ki so nastale ob pesnikovem potovanju po svetu, kot tudi programske pesmi, ki naletimo nanje ob koncu zbirke. Kovičeva zbirka zato ni razdeljena na bolj ali manj običajne cikle in se tako različne pesmi med seboj prelivajo, skladajo in prepletajo. Na koncu pa bralca, čeprav kake pesmi morda ne razume docela, vendarle ostane pristno doživeti Kovičeve umetnosti. Celotna zbirka ostaja v mejah komunikativnosti in je vsaj pretežno razumljiva vsakemu prijatelju poezije. Vsak bo mogel najti nekaj za sebe.

Bistvo Kovičeve poezije je v izražanju pesnikove notranje razdvojenosti. Že naslov zbirke označuje to dejstvo, saj sta si ogenj in voda dva nasprotna elementa. Zato naj bi izrazila tudi pesnikovo občutje o nasprotjih današnjega človeka. Kovič jih je zelo močno poudaril s pesmimi.

Ne gre pri tem samo za dualizem, za v dialektično protislovje ujet dualizem. Kajti za izpoved dvojnosti bi zadostovala že oblika »Ogenj in voda«. Toda pesnik je zavestno izpustil veznik in združil besedi v novo umetno tvorbo in s tem skušal pokazati na novo vrednoto; na sintezo, na celoto, ki jo človek imenuje cilj, to, kar bi rad dosegel. Seveda dvojnost samo s tem še ni premagana. Zbirka »Ogenjvoda« ni celota v smislu sinteze, ampak je še zmeraj zgolj celota delov, kakor pravi pesnik sam. »Če bom te dele kdaj v celoti združil, ne vem. Vidim pe zase v prizadevanju po sintezi edino možnost...«

Kovič ponazarja torej s svojimi izpovednimi pesmimi nasprotja v življenju in izpoveduje protislovja v sebi. Pri tem se ne boji priznavati tudi porazov, saj poje o krogli: plezaj, padaj, mala krogla, slava tvojemu spominu. — In vendar tudi tu izraža vero v sonce in lepše dneve, vedno takrat, ko se zde nasprotja nepremagljiva.

Tudi oblikovno so Kovičeve pesmi raznovrstne, kot so tudi motivno in stilno različne. Nekatere so pisane docela moderno, v nekaterih kljub izrazito moderni obliki zasledimo močan notranji ritem, nekatere pa so zapisane v klasičnih rimah. Toda ne glede na pesniško obleko je Kovičeva pesniška govorica vendarle vseskozi pretehtna, skrbno obdelana in originalna, ki jo odlikuje še izvirna metaforika in klen jezik.

DARUJTE za visokošolski dom Korotan!

Ljubljanski seminar za Slovence iz tujine

Drugi seminar slovenskega jezika, literature in kulture za tuje slaviste se je pričel 18. 6. t. l. v priredbi slavističnega oddelka filozofske fakultete na ljublj. univerzi in bo trajal do konca meseca. Udeležuje se ga 29 slovenistov — jezikoslovcev, predavateljev slovenščine na tujih univerzah, prevajalcev in deloma študentov višjih letnikov iz Arcachona, Berlin-Pankowa, Bratislave, Budimpešte, Budyšina, Cambridgea, Cluja, z Dunaja, iz Frankfurta, Kölna, Lilla, Münchna, Padove, Prage, Rima, Saarbrückna, Sofije in Verone.

Seminar bo služil ciljem, da naj bi udeleženci uvodoma in sporedno izpopolnjevali svoje znanje slovenskega jezika, hkrati pa jim bodo ugledni slovenski strokovnjaki predavali o našem jeziku, oziroma jezikoslovju, književnosti in njeni zgodovini, gledališču, glasbi, slikarstvu in slovenski ljudski kulturi. Osrednja tematika bo posvečena slovenski poeziji in njenim osrednjim ustvarjalcem. Predavanja bodo ciklostilno razmnožena, s povzetki v ruščini in angleščini, tako da bodo udeležencem s pridom služila tudi pri njihovem nadaljnjem delu: predvsem s svojimi problemskimi in bibliografskimi opozorili.

Prvič so priredili tak seminar lansko leto. Skupna tovrstna jugoslovanska prireditel (seminar v Zadru in Zagrebu) je slovenski kulturni problematiki posvečala razmeroma malo pozornosti. Med udeleženci pa je bilo zmeraj tudi nekaj takih, ki so se podrobneje in razsežneje zanimali za slovenski jezik, njegovo književnost in kulturo sploh.

Zato prireja slavistični oddelek filozofske fakultete na ljubljanski univerzi poseben seminar. Odziv je bil že lansko leto pomemben, število letošnjih prijav pa dovolj jasno potrjuje upravičenost njegovega obstoja. Posebno še, ker daje možnosti za dejavno existenco slovenske kulture v evropskem kulturnem prostoru. Pokrovitelj seminarja je rektor ljubljanske univerze.

Koncilski sklepi stopajo v veljavo

V nekaj mesecih bodo postopoma stopili v veljavo sklepi, ki so jih na zadnjem zasedanju vesoljnega cerkvenega zbora sklenili škofje in papež. Stara navada je, da zakoni navadno ne začno brž veljati, ker je treba prej še marsikaj urediti in uradnike seznanimi z vsebino zakona in novimi pravili. Tako so sklenili tudi na koncilu: več mesecev naj bo nekaka vmesna doba, da se verniki pripravijo in da v Rimu razne pokoncilске komisije pripravijo vse potrebno.

Zaenkrat vidimo pri nas bolj malo sprememb. Opazili smo, da so nastopile spremembe v bogoslužju. Veliko vprašanje je, koliko so naši ljudje razumeli smisel teh sprememb. Gre namreč predvsem za spremembo mišljenja in delovanja, ne pa za kakšne revolucionarne reči. Nadalje smo slišali, da so začeli spreminjati delo po raznih rimskih papeških uradih. Zvedeli smo, da bo prihodnje leto nekaj koncil v malem: zastopniki škofov se bodo zbrali s papežem k posvetovanju. Taka prireditev se bo ponavljala ob časa do časa. Postala bo stalna ustanova v Cerkvi.

Sedaj, ko bo konec vmesne dobe, bodo verjetno izšla nekatera nova navodila v luči koncilskih škofov. Ne smemo pa pričakovati hitrih zunanjih sprememb, ker senzacije — čeprav pritegnejo množice ljudi — ne rodijo notranje spremembe.

Naloga laikov ni le biti za »mežnarja« ali za »kajfeže«. Laiki morajo začeti sodelovati pri vodstvu župnije. Mnogo pisarniških reči bi lahko v župniji ali dekaniji naredila kako dekle, ki je izučena za delo v pisarni. Laiki bi lahko vodili gospodarske in finančne zadeve župnije. Cerkev je poudarila pomen in veljavo domačega jezika in starih navad slehernega naroda. V koliko smo se že zavzeli, da uveljavimo domačo govorico pri službi božji? Koncil to hoče in za to se moramo zavzemati. Duh hlapčevstva, ozir na druge, češ, kaj bodo rekli drugi, napačen strah pred ljudmi, ni pravi duh in koncil je odločno nastopil proti njemu. Koncil zahteva binkostnega duha, ta pa pomeni spoštovanje jezika staršev in prednikov.

Velike naloge nas čakajo. Koncilsko delo na Koroškem je treba šele začeti. Kakor so mnogi pokazali veliko pripravljenost ob priliki romanja v stolnico in druge cerkve po jubilejni odpustek, tako je treba sedaj požrtvovalno začeti veliko koncilsko delo med nami, v naši deželi. Naj nas Bog vse razsvetli, da bomo spoznali, kaj nam je storiti!

Eliot zdaj tudi v slovenščini

Državna založba Slovenije v Ljubljani izdaja v slovenskem prevodu izbere tujih pesnikov in sicer v zbirki »Pesniki«. To pobudo je dal založbi njen urednik in slovenski pesnik Kajetan Kovič. Kot zgle-da, se bo tudi v tej smeri očitno razcvetel ozki slovenski kulturni krog, če bodo vsi dovolj zainteresirani in bodo vztrajali na načrtani poti. Potem bo ljubljanska založba mogla v doglednem času predstaviti slovenski javnosti najpomembnejše svetovne pesnike. Najbolje je seveda, če kdo more brati pesniško delo v izvirnem jeziku. Vemo pa tudi, da je veliko ljudi, ki tega ne zmorejo in temu pomankljaju moramo pomagati pač s prevodi.

Doslej so v zbirki »Pesniki« izšli trije zvezki. Četrty zvezek zbirke prinaša izbor poezije angleškega pesnika Thomasa Stearnsa Eliota (1888 - 1965).

O Thomasu Stearnsu Eliotu so zadnji dve desetletji nešteto krat zapisali, da je največji sodobni pesnik. Z izjemo nekaj malega pesmi, objavljenih po revijah, pa je Eliot slovenskim prijateljem vezane besede skorajda neznan. In dejansko je to umetniška osebnost, ki sodi med tiste tri, štiri evropske pesnike, katerih dela so izredno učinkovito in izjemno vplivala in še odmevajo v najrazličnejših tokovih sodobne lirike. Eliot je predvsem pričevalec o duševnih stiskah sodobnosti, kakršne se skrivajo pod

bleskom navidezne urejenosti sodobne družbe in njene civilizacije. Problemi in forme Eliotove poezije so izraz kriz in pojavnosti modernega sveta in v tem je umetniška skrivnost njegove prepričljivosti in uspeha. Pri tem je moč njegove poezije v smiselni ostrini, ki pa pušča bralcu, da bi v dramatični situaciji, kakršno mu ponuja pesem, sam in neodvisno od avtorjeve težnje išče svojo možnost odgovora.

Slovenska izdaja Eliota ima seveda uvod, ki je nujna sestavina knjige in katerega je pripravil prevajalec pesmi Veno Taufer. Uvod je obširen in temeljit in poleg kratkih podatkov o pesnikovem življenju podaja predvsem analizo Eliotove umetnosti in njegovega pomena na današnjo poezijo. Uvod sam je sicer pisan teatno, vendar pa tako, da bo manj izobraženemu bralcu težje umljiv. Res pa je, da izbor ni namenjen preprostim temveč bolj izobraženim bralcem, kajti Eliotove poezije zahtevajo za razumevanje doberšen miselni napor in precejšnjo mero bralčevega sodelovanja.

Tudi po obsegu je knjiga dokaj zajetna. Tako je Veno Taufer opravil gotovo pomembno in mestoma tudi pionirsko delo. Prijatelji poezije bodo tako imeli novega pesniškega velikana v slovenščini. Pa tudi okusno opremljeni knjigi, ki jo je moderno opremil Jože Brumen.

P O R O K A

V Gradcu sta se preteklo soboto poročila gospod Erich Prunč, asistent v slavističnem inštitutu na graški univerzi, ter Grete Groß.

Novoporočencema želimo vse dobro na novi življenjski poti.

LOČE OB BASKEM JEZERU

(Jubilej gospoda župnika)

Naš gospod župnik Jakob Skofič je ob hajal letos na dan sv. Petra in Pavla čisto na tihem svojo 25-letno mašniškega posvečenja. 25 let delovanja po farah za narod, 25 let udejstvovanja na duhovnem polju ni malenkost, če upoštevamo dejstvo, da življenjska pot duhovnika po naših farah ni ravno posuta z rožami. Mnogi ne razumejo ali nočejo razumeti njegovega nemehnega vabljenja, njegovih, včasih malce pregromkih klicev iz pušcave: »Pridite!« in »Pustite male k meni priti...« Ob tem njegovem jubileju se nam pač vsiljuje kesanje »mea culpa« — potrpite z nami, gospod župnik, in odpustajte nam tudi vnaprej, posebno tistim upornim ovčkam, katere z vso vztrajnostjo držimo stare in ukoreninjene navade in načela. Gospodu župniku želimo iz vsega srca, da bi obhajali še prav mnogo jubilejev v miru, zdravju, potrpljenju in razmahu!

(Sezona)

Sezona je v polnem razmahu. Avtomobili dirkajo po naših cestah, poteh in stezah, kjer nisi več varen. Letoviščarjev, starih in mladih, kar mrgoli; gostilne, penziji in razna okrepčališča so polna, nove hiše in tujske sobe so zrastle kot gobe po dežju in z njimi vred cene in draginja, ki najbolj prizadenejo človeka. — Tako »odiramo« eden drugega; kako dolgo, pa ne vemo, vendar upamo, da ne bodo nekega dne po tujskih sobah gnezdele miši in podgane.

ŠT. JAKOB — SVATNE

(Peščičeva mati so stopili v stoto leto)

Kraj Miklove Zale doživlja na tihem novo slovesnost — Peščičeva mati — Jožefa Kovačič — so stopili 7. julija 1966 v stoto leto. Rojeni so bili v Kotu v šentjakovski fari, dne 7. julija leta 1867 kot hčerka Flo-

rijana Rassinger in Marije Valentinič. Krstil jih je še isti dan tedanji šentjakovski kaplan Janez Lederer. V štiriindvajsetem letu svoje starosti so z Johanom Kovačič-Peščičem stopili pred poročni oltar. V zakonu je bilo rojenih deset otrok in sicer trije fantje in sedem deklet. Fanta sta že umrla, le eden, Jožef, je še živ. Dolga leta potem, ko je sin Hanjžek pozidal lepo hišo, so mama ostali še v stari »kajži« in se kar niso mogli ločiti od nje. Šele pred kratkim so se vdali in se preselili v sinovo hišo, kjer lepo skrbijo zanje. Mama so še čili in za svoja leta še močni. Sveži v spominu vedo povedati še marsikatero zgodbo iz davnih dni. So živa knjiga šentjakobske preteklosti.

Širite naš list!

Pri nas na Koroškem

Podjuna v znamenju veselja ob svojem novomašniku

Novomašna slovesnost č. g. Janeza Komarja na Metlovi

»Tvoj prihod in vsa novomašna slovesnost stoji v znamenju veselja in ljubezni«. Te pozdravne besede domačega dušnega pastirja so se ob praznovanju naše nove sv. maše uresničile na edinstven način. Niti največji optimisti niso pričakovali tako lepega slavlja. Saj je bila vsa slovesnost od začetka do konca eno samo jubilaranje, en sam slavospev veselja, ljubezni in hvaležnosti dobremu Bogu, da si je iz naše srede izbral svojega duhovnika. Ker hoče biti naše ljudstvo, kakor naroča Bog po koncilskih očetih, vedno bolj božje ljudstvo, se veseli vsakega novega duhovnika — novomašnika. V globoki hvaležnosti spremlja novoposvečenega v molitvi k novomašnemu oltarju in ob novi sv. maši, ker se zaveda, da spet nastopa služba za reševanje ljudi božji namestnik, ki bo z božjo močjo in oblastjo ter s svojim prizadevanjem utrjeval s kruhom božje besede in milosti vse voljne v ljubezni in jim tako prinašal pravo veselje.

V tej vernosti je prihitelo blizu 2500 vernikov iz skoro vseh krajev širne Podjune, da sodarujejo z novomašnikom prvo sv. daritev. Ni mogoče, dopovedati z besedami globokega notranjega doživetja, vse lepote, veselja in čudovite harmonije.

Notranja in zunanja priprava

Da bi čim globlje doživeli lepoto in bogastvo božje besede in milosti, ki nam jo posredujejo posvečeni duhovniki, smo se po želji sv. očeta za pokoncilsko jubilejno leto in v pripravo na novo sv. mašo v postu prenavljali v misijonski obnovi. Na tem mestu se č. g. Brumniku kot voditelju misijonske obnove pristočno zahvaljujemo za njegovo izredno požrtvovalnost in skrbnost, s katero je bogatil naše duše. Najlepše plačilo naj mu bo, da je njegova setev obrodila za naše razmere zelo bogate sadove. V neposredno pripravo pa je služila tridnevnik, v kateri so se vrstili gg. Simon Wutte, Matej Nagele in Martin Hotimitz. Navdušeno in prepričevalno so nam govorili o veličini posvečenega duhovnika in sv. daritve ter o velikem apostolskem poslanstvu nas vseh kot laičnih duhovnikov.

Poleg duhovne priprave pa so bile po vseh farah na delu pridne roke deklet in žen, ki so pletle vence, in moški, posebno Metlovci, ki so se lepo izkazali in v skupnem naporu postavili 13 visokih mlajev, devet slavlolokov in zelo lep, prostoren in pripraven oder z oltarno mizo, lepim belim križem in papeškimi zastavami v ozadju.

Zelo veliko zaslug, da je novomašno slavlje potekalo tako harmonično, ima naš »camare«, gospod Polde Zunder, ki je bil zelo skrben in delaven noč in dan in je mislil na vse in na vsakega.

Sprejem pri farni cerkvi

Že popoldne je v soboto slovesno pritrkavanje zvonov in streljanje naznanjalo bližnji in daljnji okolici, da se naša župnija pripravlja na izredno slovesnost. Ob sedmih zvečer smo se v veselem pričakovanju zbrali v središču vasi, da slovesno sprejmemo našega Hanzjeja prvič kot duhovnika. Kmalu je zagrmelo, lepo okrašen avto duhovnega očeta, se je ustavil in veselo ubrano je zadonela pomenljiva lepa novomašna himna »Novi mašnik, bod' pozdravljen!« Duhovna nevesta, novomašnikova nečakinja Zalka Komar, je pozdravila z deklamacijo »Pozdravljen, novomašnik dragi!«

V pozdravni besedi je č. g. župni upravitelj Florijan Zergoj poudaril, da hočejo biti slavloloki in venci, vse cvetje in petje, vsa lepota le simbol, vidni zunanji izraz notranje nevidne lepote in veselja, ki vlada v obnovljenih dušah. Novo mašo hočemo obhajati kot obnovljeni farani. Prosil je novomašnika, da izprosi vsem v fari vsele pripravljenosti, prejemanju ponujeno božje veselje in ljubezen. Njemu pa je želel na duhovniško pot, da bi mogel razdati v svojem lepem poslanstvu čimveč božjega veselja in ljubezni.

V imenu dekanije je spregovoril namestnik dekana, č. g. mestni župnik Alojzij Kulmež, ki je želel novomašniku, da bi postal kot duhovnik vsem vedno bolj oče. Nemško sta z deklamacijo pozdravila Paul in Arnold iz otroškega doma Schweizerheim na Metlovi.

V imenu naše ljudske šole in občine Dobrla ves je pozdravil novomašnika direktor šole in župan g. Adolf Hafner.

»Veselja pesem pojejo zvonovi«, so povedale družice Rozika Božič, Brigita Komar, Krista Komar, Pavla Karner, Ančka in Rozika Kovač. Pozdravili pa so novomašnika tudi pevčki našega Mladinskega zbora s pozdravno »Živeli!«

V imenu vseh faranov, posebno v imenu družinskih očetov in mater, je pozdravil gospod Pavel Kovač, gospodar Rutnikove hiše, ki je dala Cerkvi tri redovne sestre — elizabetinke. Prosil je novomašnika za duhovno pomoč pri prizadevanju v moškem in ženskem gibanju Katoliške Akcije v fari, in mu želel, da bi mogel osrečiti čimveč ljudi naše lepe koroške domovine. V istem duhu je pozdravila novomašnika v imenu Katoliške mladine gđ. Ida Hobel in mu želela obilo prijetnih ur pri mladinskem delu.

V imenu mož požarne brambe pa je pozdravil komandantov namestnik g. Alojz Krainz.

V procesiji smo se nato podali v farno cerkev, kjer nam je bila večerna maša domačega dušnega pastirja ob lepem sodelovanju navzočih duhovnikov, bogoslovcev in vseh zbranih vernikov lepo doživetje. Med sv. mašo nas je z izbranimi besedami v pridigi ognjevito bodril č. g. Martin Hotimitz, naj bomo vsi kot kraljevsko duhovstvo duhovniki vedno in povsod — pri sv. maši in v življenju. Povsod naj bo naša prižnica, kjer delamo in kjer se zabavamo. Po sv. maši je poslal novomašnik v molitvah za rajne svoj blagoslov vsem pokojnim faranom, posebno svojemu rajnemu očetu, ki je odšel v večnost že leta 1948, ko je naš novomašnik začel hoditi v ljudsko šolo. S pesmijo »Jaz sem vstajenje in življenje« je izzvenela večerna slovesnost.

Slovo od doma na Metlovi

Novomašni dan je bil tako lep, da bi si lepšega ne mogli misliti in želeli. K temu je prispevalo svoj del tudi izredno prijazno sončno vreme. Slavnostno razpoloženje je vladalo ob novomašnikovem domu na Metlovi, kamor so prihajali v veselem nedeljskem jutru ljudje od vseh strani. Idilično leži vas Metlova, ki jo deli grapa na dva robova. V tej nižini leži novomašnikov dom, ki ga obdaja od obeh strani breg. Krasen je bil pogled na pisano številno množico ljudi, ki so kakor v gledališču — vsak malo višje — lahko zasledovali ganljivo slovo od doma. To sliko pa so še poživili dečki Katholische Jungschar iz dunajske župnije Hietzing v svoji lepi enotni obleki. Domača hiša, ki so jo domači zgradili s svojo pridnostjo, si je nadela prazniško obleko. Vsa njena zunanost se je v soncu lesketala, kakor bi bila povsem nova. Poleg tega pa so jo seveda krasili venci in slavlolok z napisom »Izkazala si mi milosti.«

Spet so najprej zapeli novomašniku pevci vsebinsko in melodično bogato novomašno pesem. Helga Samitsch pa mu je koražno živahno povedala »Kito cvetja ti podajam.« Nato mu je nečakinja Silvia Schaus deklamirala nemško pesem. Razigrano veselo so zadoneli glasovi Mladinskega zbora v pesmi »Hej, danes vsem od kraja v veselju duša raja.« V slovo je lepo spregovoril kanonik Aleš Zechner, ki je asistiral novomašniku. Komarjeva družina je darovala Cerkvi že pred novo mašo hčerko Roziko, ki deluje kot sestra Magdalena v redu uršulink. Novomašnikova nečakinja Elfrida Komar je povedala: »Vsa vas se z Vami veseli.« Sledil je lep pretresljiv prizor: Mati je blagoslovila svojega sina novomašnika, ki mu je s svojo globoko vernostjo in zglednostjo pripravljala pot k oltarju. Nato sta pokrižala novomašnika še

OBJAVE

NA SVETE VIŠARJE so vsi koroški Slovenci lepo vabljeni v nedeljo, dne 24. julija 1966. Tedaj pridejo tja tudi goriški Slovenci in pa skupina ameriških Slovencev.

KRŠČANSKA KULTURNA ZVEZA

vabi na

PEVSKI KONCERT

ki bo v nedeljo, dne 31. julija 1966, ob pol treh popoldne pri Antoniču na Reki v št. Jakobu v Rožu.

Izvajajo ga mešani in moški zbor Katoliškega prosvetnega društva v Globasnici in moški oktet Katoliškega prosvetnega društva »Edinost« v Štebnu. Dekleta bodo nastopile v podjunskih narodnih nošah.

Vsi prisrčno vabljeni!

Katoliško prosvetno društvo v Globasnici in Katoliško prosvetno društvo »Edinost« v Štebnu

vabita na

PEVSKI KONCERT

ki bo v nedeljo, dne 31. julija 1966, ob osmi uri zvečer pri Miklavžu v Bilčovsu.

Nastopijo mešani in moški zbor KPD v Globasnici ter moški oktet KPD »Edinost« v Štebnu.

Vsi ljubitelji slovenske pesmi prisrčno vabljeni!

njegov duhovni oče, gospod Jože Kovač, ki je kot predsednik Katoliške akcije v fari in kot duhovni oče veliko žrtvoval za lep potek novomašne slovesnosti, in njegova duhovna mati Margareta Müller. Nevesta pa je izročila novomašniku križ s pesmijo »Sprejmi križ«. Občuteno so nato pevci zapeli »Zbor sužnjev« iz Verdijeve opere Nabuko. Micka Komar in Gerti Werkl sta v pesmi »Duhovnik božji« nakazali novomašniku, da bo postal vsem oče in brat. Otožno mehko je mladinski zbor zapel »Zbogom, zbogom, ti vasica«. S pesmijo »Oj hišica očetova« smo se poslovili od domačije in se uvrstili v dolgo procesijo k novomašnemu oltarju pred podružno cerkvi.

Ko sta pozdravila ob oltarju novomašnika ministranta Peter in Tonej Božič z deklamacijo »Pozdravljen, maziljenec Gospodov«, so pevci mogočno in slovesno zapeli po novi melodiji »Ti si Peter, skala«.

Prva sveta daritev na Metlovi

Vso lepoto in harmonijo liturgije smo doživljali pri novi maši. K temu so prispevali vsi z doživetim sodelovanjem, vsak na svoj način. Predvsem lepo so se vživeli v svojo vlogo tako zvane schole; pevci, ki so slovesno prepevali mašne speve ter druge naprave in pesmi. Vodil jih je naš organist in pevovodja gospod Florijan Becelj, ki se je za novo mašo še posebno skrbno pripravil. K doživetju je prispeval svoj delež tudi novi instrument, ki doni kakor orgle. S tem je naš organist, ki je mojster na orglah, spremljal zorno in ljudsko petje, pri katerem so vsi sodelovali. Imeli smo orgle pod milim nebom, ki so zelo dvigale slovesnost.

Za povezavo med pevci in ljudstvom in za enotnost ljudskega petja je skrbel domači gospod, ki je pričujočim v kratkih komentarjih približeval veličino posameznih delov maše. K dosegu tega cilja pa največ pomaga dejstvo, da smemo darovati mašo v našem domačem jeziku. Kakor nam je znano, je bila naša nova maša prva, ki smo jo obhajali po navodilih konstitucije o svetem bogoslužju v domačem jeziku.

Po evangeliju je stopil pred nas kot novomašni pridigar naš domačin, č. g. Jože Ropitz, ki je pred šestimi leti isti dan in na istem prostoru pel novo mašo in ki je zanjo skomponiral tudi spremenljive speve. V globoko zajetih mislih nam je naslikal duhovnika kot srednika v njegovi trojni službi.

Za pripravo darov so prinesli duhovni starši v imenu vseh darove na oltar, da bi jih spremenjene vsi prejeli kot božji kruh. Nismo še doživeli takega navala k božjemu obedu, saj so gospod novomašnik, č. g. novomašnik Folti Kapus kot diakon in č. g. Jože Kopeinig kot subdiakon dolgo obhajali in je pristopilo blizu 700 vernikov. Medtem smo prepevali med drugim antifono k psalmu o dobrem Pastirju.

Po maši smo sprejeli skupno papeški in novomašni blagoslov in se z zahvalno pesmi poslovili. Oba novomašnika sta še dolgo delila novomašni blagoslov.

(Dalje na naslednji strani)

Pri nas na Koroškem

(Nadaljevanje s 4. strani)

Prijeten zaključek

Popoldne je bilo za povabljenе goste pri Ilgu v veliki dvorani vse skrbno pripravljeno. Gospodinja Neža Krainz je s pomočjo domačih deklet skrbela, da so se vsi dobro počutili. Družice in domači študenti pa so poskrbeli z lepo podanimi deklamacijami za dobro duhovno hrano. Deklamirali so: Pepej Božič, Pepej Komar, novomašna nevesta Zalka, Nežika Božič, Lizika Kroinik, Katica Lipnik, Helga Samitsch in nemško Silvia Schaus. Za veselo razpoloženje so poskrbeli naši veliki in mali pevci ter študentje, s svojimi govori pa duhovniki.

Vse prehitro je minil ta lepi dan — in to je dobro znamenje. Hvaležnega srca in z bogastvom v srcu smo se vračali domov. V duhu pa se še vedno vračamo k prizoru nove maše. Gospodu novomašniku pa želimo vse dobro za novo življenjsko pot.

ŠKOFIČE

(Za konec šolskega leta)

Najraje bi ne pisal, ker moramo v tej »papični vojni« tolko, stalno kar pisati. Toda, ker tako radi berete poročila o nas, pa naj bo. Najprej moramo povedati, da je naša občina precej naklonjena šoli in šolskemu pouku. Cesto in prostor pred šolo je zboljšala. Dve poti od ceste do šole je razširila in je deloma dala črno odejo. Morda nam bo vlada sedaj bolj milostljiva, da bo dala dovoljenje in sredstva na razpolago za pozidavo občinskega poslopja. Mi verniki pa upamo, da se nas bo občina potem usmilila in nam vrnila nekdanj odvezeto meznarijo. Naš župnik je mladenič 70 let. Kaj potem? Ali naj se župnija potem sama oskrbuje, če je brez dušnega pastirja? Po toči zvoniti je prepozno. Takšno ravnanje bi bilo zelo podobno šolarjem, ki se celo leto niso nič učili, samo nagajali, pa hočejo imeti lepo izpričevalo. Upamo, da ne bomo zastoj upali.

Upamo pa tudi, da bo sedaj večja varnost za otroke ob šolskem prostoru, da ne bo postala še večja nevarnost, ker bodo mogli ti moderni garovci še hitreje voziti mimo šole. Si morete sami misliti, kakšen je bil končni pouk v šoli. Zunaj te — ne moremo drugače reči — zverine modernih strojev, ta ropot, šunder in bunder, vročina ali dežni zalivi, bliski in grom in v razredih bliska, grmi, dežuje redov. Se ne čudimo, da je učiteljica 4. razreda dobila srčni napad zaradi praznote v glavah otrok. Slišali smo, da je v 5. razredu skoraj nastala revolucija osmerih, ki so po zgoraj omenjenem načinu hoteli preprečiti trojke v spričevalih. Toda zagrmel je glas veroučitelja, zablistalo je in bliskalo celo uro in otroci so se lahko prepričali, zakaj mu je Bog dal zopet moči za delo v gozdu. Neuspeh naj si ti osmeri pripišejo kar sami sebi. Kar človek zasluži, se mu mora izplačati. Z glavo v zid ne donša uspeha, razen rdečih sledov. Omeniti moramo, da je letos bolezen z raznimi obrazy grabila po učiteljih in šolarjih. Hvala Bogu, je grabila škrlatinka samo po edincih. Najbolj prizadeti družini Gallob se je ravno ob koncu šolskega pouka vrnila Rezika iz bolnišnice.

V splošno moramo, čeravno ni vse v redu, pohvaliti naše šolarje, posebno one, ki so vestno vse leto raznašali liste.

MEDGORJE

(Uršuli Dominikus v spomin)

Knapičeve Šelije ni več med nami, 25. junija 1966 smo jo spremili k večnemu počitku.

30. marca 1966 je peljala z avtom svojo mamo in ženo svojega brata v Celovec. V Celovcu pa je prišlo do avtomobilske nesreče, pri kateri so bile vse tri poškodovane, notranje poškodbe pa je dobila rajna Šeli. Najprej so ji nudili prvo zdravniško pomoč v celovski bolnici, nekaj dni pozneje pa so jo prepeljali na Dunaj v splošno dunajsko bolnico. Zdravniki specialisti so upali, da ji bodo rešili njeno mlado življenje, toda po 70 dneh trpljenja je 8. junija 1966 umrla na Dunaju v 21. letu mladega življenja. 29. junija 1966 bi bila dopolnila 21. leto. Šele 23. junija 1966 je bil prevoz z Dunaja domov. S težko prizadeto Knapičevo družino je žalovala vsa župnija. V soboto, 25. junija 1966, se je zbrala pri Knapiču velika množica iz okolice, iz Podjune, Roža in Celovca.

Pogreb rajne Šelije je bil dokaz, kako še danes ljudje znajo ceniti poštenost. Preden so rajno odnesli iz hiše žalosti, so ji dekleta ob njenem mrtvaškem odru zapele vseh sedem kitic pesmi »Rasti, rasti rožmarin...« Ob tej pesmi v slovo, ki je donela iz hiše žalosti, je vsa čakajoča množica ljudstva pred hišo jokala. Nato se je razvil žalni sprevod med molitvijo, petjem in igranjem žalostink. Vse pogrebne obrede so opravili g. dekan in prošt Trabesinger iz Tinj, prijatelj Knapičeve družine, ob slovesni asistenci gg. Janka in Cvetka. V cerkvi pa je med sv. mašo v slovo spregovoril domači gospod. Zahvalil se je v imenu žalujočih vsem, ki so v tako izrednem številu prišli k žalostnemu pogrebu in s tem dokazali, da vsi čutijo, vsi tolažijo Knapičevo družino v težki nesreči. Dva dni pred smrtjo

jo je želela rajna Šeli na Dunaju, da pride k njej mama. In res, že drugi dan sta pihiteli mama in krstna botra rajne, mamina sestra Nani, na Dunaj. Ko sta prišle k njej, je rajna tako veselo in ljubeznivo pogledala mamo in teto in nato zaprla svoje trudni oči. Bil je to zadnji pogled hvalečnosti materi, družini in domu pred smrtjo. Zdravniki sami so se čudili, da je vse trpljenje prenašala tako mirno in vdano. Smrt je pričakovala, kot pričakuje nevesta svojega ženina, vsa mirna, potolažena, srečna, da se ji je spolnila daleč na Dunaju tik pred smrtjo zadnja želja, slovo od mame.

Po končani sv. maši so ji dekleta ob oltarju zapele še eno pesem v slovo, nato so sledili pogrebni obredi. V slovo ji je spregovoril ob odprtem grobu prošt in dekan iz Tinj. Dekleta in fantje domače fare pa so njeno belo krsto zasuli z nageljni in rožmarinom.

Po lepem vzglednem življenju mladosti, po vdanem trpljenju in vzgledu, ki si ga dajala, rajna Šeli, na Dunaju, da so te občudovali zdravniki in sestre, počivaj v družinskem grobu! Vsem pa, ki ste se v tako velikem številu udeležili tega žalostnega pogreba, se Knapičeva družina javno zahvaljuje. Bog plačaj vsem!

Župnik Anton Demšar — 60 let duhovnik

Pred kratkim je v Št. Vidu ob Glini obhajal svojo biserno mašo slovenski rojak g. Anton Demšar. V prenovljeni samostanski cerkvi v Št. Vidu se je zbrala velika množica, da bi prisostvovala izrednemu jubileju. Biseromašnik je kljub svoji visoki starosti še čvrst in podjeten in se je ohranil svežega duha do šestdesete obletnice svoje nove maše. Verniki v Št. Vidu vidijo v njem pridnega in skrbnega dušnega pastirja in ga kot takega spoštujejo. Gospod Anton Demšar pa je tudi zaveden Slovenec in stalni bralec slovenskih listov. Na stanovanjskih vratih je napis »Demšar«, ki tudi priča o značajnosti tega moža; marsikdo, ki stanuje v popolnoma nemškem mestu, bi mislil, da sme pisati le »Demscher«.

Župnik Demšar se je rodil 14. januarja 1882 na Kranjskem. Leta 1901 in 1902 je služil vojake pri starem avstrijskem infanterijskem regimentu št. 27 kot prostovoljec, nakar se je posvetil študiju bogoslovni ved v Ljubljani. Leta 1906 je sprejel mašniško posvečenje, nakar je kaplanoval in župnikoval v raznih župnijah po Sloveniji, kakor na primer v Toplicah, Moravčah in Kranju. Ko so Jugoslovijci zasedli, je župnik Demšar deloval pri Caritas v Ljubljani. Leta 1945 je moral zapustiti domo-

ŠMIKLAVŽ OB DRAVI

Vemo, da večina bralcev »Našega tednika« zaradi hude zaposlitve nima veliko časa za branje. Pa si bodo morali že iz radovednosti, kaj se godi po naših farah, vzeti malo časa in prebrati novice iz naše šmiklavške fare.

(Letošnja tujska sezona)

Zaradi mrzlega vremena od marca pa do konca junija so naši letni gosti, povečini iz Nemčije, odšli rajši ali v Jugoslavijo ali pa v Italijo. Ker je bila tujska predsezona bolj slaba, pa kaže, da bo glavna sezona v juliju in avgustu bolj zadovoljiva. Domačini se trudijo na vse mogoče načine, da bi obdržali vse svoje dosedanje goste in da bi še druge privabili. Zato nudijo gostom zmeraj več komforta in udobnosti ne samo po privatnih hišah, ampak še veliko bolj v hotelih in penzionih ob Baškem jezeru. Tudi cene na splošno niso pretirane, čeprav se je tudi pri nas v Avstriji vse močno podražilo.

(Škoda v gozdovih)

Pomladanski sneg in neurje sta napravila po gozdovih, pa tudi vrtovih, veliko škode. Veliko polomljenega in podrtega drevja leži vseprek po naših gozdovih. Veliko te podrtije so ljudje že pospravili in poprodali, veliko je pa še leži na tleh. Zato je tudi zaradi obilice lesa cena lesa zelo padla. Tudi drva ne gredo v prodajo.

(Volitev novega župana)

Tudi novega župana smo izvolili in to v osebi Pucherja Jožefa, mizarskega mojstra iz Krošič v šmiklavški fari. Morda ne bodo hudi občani iz fare Marija na Zilji, ker smo jim šmiklavčani spet enkrat vzeli župana. Novemu g. županu priskrbo čestitamo k njegovi izvolitvi, ga priskrbo pozdravljamo v njegovi novi dolžnosti in mu želimo, da bi svoje bogate zmožnosti in izkušnje razvijal v občini, gospodarski, socialni in kulturni napredek vse občine. Novega g. župana poznamo že po njegovi delavnosti, poštvalnosti, splošni socialni pravičnosti in ljubezni do vseh občanov, posebno še na polju prostovoljnega gasilstva v svoji domači fari.

Dosedanji župan, g. Jobst Pavel iz fare Marija na Zilji, se je zaradi starosti in bolehnosti odpovedal županskim poslom. G. župan Jobst je županoval dolgo vrsto let v splošno zadovoljstvo vseh občanov. Zato se mu za njegovo dolgo, težko in odgovorno županovanje priskrbo zahvaljujemo in mu iskreno želimo, da bi večer svojega življenja preživel v miru, sreči in zadovoljstvu na svojem domu v krogu svoje drage družine.

DJEKŠE

(Koliko je stara cerkev na Djekšah)

Djekše imajo nadmorsko višino 1159 metrov. Kneža ima isto nadmorsko višino, samo dva metra leži višje. Cerkev na Djekšah se imenuje že leta 1379. Ker pa se cerkev na Kneži imenuje že leta 1309, ni dvoma, da je tudi cerkev na Djekšah najmanj toliko stara, saj se leta 1387 imenuje Kneža djekška podružnica.

Cerkev na Djekšah je 23 metrov dolga

in 10 metrov široka. Sedanja cerkev namreč; kajti prva cerkev je bila mnogo manjša. Prvotna cerkev je bila gotška cerkev s sedanjim vzhodnim stolpom ali zvonikom. Cerkev je bila obrnjena, kakor vse cerkve, proti vzhodu. Okrog te cerkve so leta 1535 pozidali mogočni obrambni zid. Turki so bili v oni dobi zelo nevarni in vse se jih je balo. Ta obrambni zid, ki še zdaj stoji, je bil trdnjava proti Turkom. Na zidu so še ohranjene strelne izdolbine (line). Ali so kdaj prišle do veljave, to je, ali so kdaj iz njih streljali na Turke, ni znano. Verjetno je, da ne, ker drugače bi zgodovina kaj poročala o tem.

Drugi, zapadni stolp so zgradili med 30-letno vojno, kar priča, da v naših krajih ta vojna ni mogla biti huda. Stolp ima letnico 1645.

Stara cerkev je bila posvečena sv. križu. Zgrajena je bila v gotškem slogu. Gotški okni (2) rebra na stropu, stebri — oporniki in gotški portal (vhod) pričajo o tem. Leta 1778 so začeli cerkev prezidavati. Kar je bila prej dolžina, je zdaj širina. Cerkev so obrnili proti severu. Na starem, vzhodnem stolpu, pod mogočnim križem s Kristusom, na zunanji strani, je kamnita tabla z napisom:

»Ecclesia ex suo fundamento erigitur«. Kar pomeni: cerkev iz temelja pozidana. V teh besedah je zapopadena letnica: 1778. Deset let so jo zidali. Leta 1788 je bila sedanja cerkev posvečena. Škof je prišel iz Št. Andraža v Labotski dolini. Tudi dješka župnija je spadala v delokrog škofa Slomška do tedaj, ko se je preselil v Maribor. To je bilo pred dobrimi sto leti. V Mariboru je Slomšek kmalu nato umrl.

Sedanja cerkev je posvečena sv. Martinu. Oltar sv. križa, prej glavni oltar, je ostal, kakor je bil. Cerkev ima zdaj štiri oltarje. Oltar na evangelijski strani je posvečen Mariji. Oltar na epistelski strani pa sv. Ani.

Na pročelni strani cerkve, na starem zvoniku je slikar Jerina naslikal sv. Krištofa. Že nekaj let je preteklo od tedaj, a slika je še popolnoma nepoškodovana, kakor je bila tedaj, ko je bila naslikana.

V mlajšem zvoniku — »novem« ne moremo reči, ker je že tudi nad 300 let star — visi mogočni, 21-metrskih centov težak jeklen zvon. Prej je visel tam bronast zvon, ki pa ga je vzela prva svetovna vojna.

Na vaškem trgu stoji zidan križ iz leta 1778. Torej iz leta, ko so začeli cerkev prezidavati. Župnišče je iz leta 1733.

Za „Korotan“ na Dunaju so darovali:

Novi prispevki za visokošolski dom „Korotan“: Rev. Leo Kristanc, Kalifornija, 10 dol.; rev. Slapšak Julij, 10 dol.; rev. John Sustarič, 4 dol.; rev. Francis A. Sedey, 50 dol.; rev. P. Bertrand Ktnik 20 dol.; rev. Emil Hodnik, 35 dol.; rev. Milan Kopusar, 10 dol.; Holy Cross Abbey, 5 dol.; prof. Josef Felician, 20 dol. — vsi USA. — Msgr. dr. Jakob Ukmar, 5000 lir.

Vsem velja topla zahvala. Bog plačaj!

Vodstvo Doma

Kako se širi koloradski hrošč?

V nedeljo, 22. maja letos, so na južni obali danskega otoka Lolland našli ogromne količine koloradskih hroščev. Kaže, da jih je zanesel veter celo z velikih krompirjevih polj na Pomeranskem (Poljska). Toplo vreme jih je gotovo zabilo v veliko višino, nakar jih je zajel veter in nesel naprej. Nad omenjenim otokom so naleteli na hladnejše zračne plasti, kar je roj potlačilo deloma v morje, deloma pa na obalo. V Danski za sedaj še ni koloradskega hrošča. Le včasih zaidejo tja posamezni hroščki ali manjši roji iz Poljske in Vzhodne Nemčije. Leta 1964 so našli vsega 100 hroščev, dočim cenijo, da jih je sedaj »pristalo« vsaj 50.000. Za sedaj jih uničujejo s plamenom, poleg tega bodo vse leto nadzirali krompirjeva polja.

KMETJE POZOR!

NAJNOVEJŠE KMETIJSKE STROJE, MLATILNICE, TRAKTORJE, KOSILNICE, MOPEDE, KOLESA, HLADILNIKE, PRALNE STROJE, ELEKTRIČNE MOTORJE

vam nudi ugodno domačo tvrdka

Johan Lomšek

Št. Lipš, Tihoja 2, P. Dobrla ves — Eberndorf, Telefon 04237 246

Še vedno to berete?

Nedelja

Sam gradim svoje življenje. V mojih rokah je moja bodočnost. Nihče me ne more v tem nadomestiti. Česar ne bom sejal, ti-stega tudi kasneje ne bom žel. Kakšna perspektiva! Pa kakšna odgovornost!

Ponedeljek

Z istimi mislimi se še vedno ukvarjam. Veselim se življenja in borbe, pa me je obenem strah: ali bom zmogel napore, ki se že rišejo v bodočnosti?

Sreda

Postaviti bo treba v življenju moza. Kaj nisem preveč tjavdan živel do sedaj? In ali nisem preveč časa izgubljal za stvari, ki niso vredne energij mladega človeka?

Začenjam spoznavati povsem jasno, kako bo treba dati življenju pravo vrednost: življenje vzeti zares. To kratko pot, ki nam jo dobri Bog poklanja, napolniti z vsem visokim.

Treba si bo značaj oklesati in utrditi. Treba si bo nabrati velikih moči, da bom svet ob svojem odhodu z njega pustil boljši, kot sem ga našel ob prihodu nanj. Treba se bo specializirati v poklicu, da bom na svojem področju mogel dati vse, ne le nekaj.

In na delo je treba takoj. Zarisati si moram dnevni načrt, da bom dobro izrabil čas. Pregledovati bo treba ob spovedniškem vodstvu še natančnejše lastno dušo, svoj značaj, da napolnim, kar je prazno. Posebej natančno moram jemati učenje, da bom v življenje prinesel še kaj drugega kot samo diplomu.

Veter mi je pogнал v obraz mraz in na travniku za starim samostanom sem obstal ob mlademu hrastu. Upogibal se je v vetru, pa se ni zlomil. Vesel sem ga bil in ko bi me ne bilo sram, prav gotovo bi mu privoščil lepo besedo ali bi ga pogladil. Kje drugje more biti še taka šola kakor v naravi?

Vrnil sem se h knjigam z voljo, da iz sebe naredim, kar moram narediti.

Četrtek

»Léti misel v srebrnih zamahih, léti, plavaj nad gričje, vasicé, kjer dišijo po medu in gorice zlate zarje domačih gora.«

Pesem hebrejskih sužnjev v Babiloniji iz Verdijevega Nabucca. Včeraj so jo peli slovenski študentje na prireditvi. In vsem je šla misel tja, od koder je naš rod prišel: pod Triglav, v Martuljkovo skupino, v Trento, na Bled, na Brezje.

Saj ni mogoče izraziti: le občutiš nekje v krvi, da si Slovenec, in pri srcu te stisne, ko prideš v stik s slovenskimi vrednotami, prikazanimi v pristni obliki.

(Blaž, bo še)

REKI

Mnogo velja, kdor kaj ima.
Še več velja, kdor kaj zna.

Ljubezni sto imamo,
a mater eno samo.

ZA MLADINO IN PROSVETO

Od kod ta gora papirja?

»Cankar mi je pogodu... ampak zadnje čase, se mi zdi, da prenatlo piše, da sam sebe prehiteva...«

»Da naglo piše, pravijo, in da se prehiteva; poznam ga in vem, da tista govorica ni resnična, pa če so jo razustili pismeni ljudje. Ni ga človeka, ki bi tako počasi in trudoma delal... besedo za besedo, stavek za stavkom, kakor jagode na rožni venec. Ne-koč se je ukvarjal leto dni z eno samo no-velo... in nazadnje so razglasili modrija-ni, da je vihravo zveržena... Tisti človek, o katerem ste govorili, se ukvarja z neko tragedijo že sedem let, pa še ni dovršil prve-ga akta; kadar bo napisana, mu bodo oči-tali prenatlženost in površnost...«

Dama se je zamislila.

»Tudi meni se je na tihem tako zdelo... drugače bi knjig ne bila brala, vseh do zad-nje. Rekla sem le tisto, kar pravijo... Ali čudno je le: če brusi in kleše besedo za be-sedo, lušči in čisti misel za mislijo — od kod ta gora papirja, ko ni še siv, ne plešast?«

»Poznam ga: siromak dela noč in dan, v svoji izbi, na cesti, v kavarni, v krčmi, v družbi, celo v spanju; od tistega trenutka, ko je napisal prvo besedo, ko mu je zapel v srcu prvi verz, ni zapravljal niti ure. Delo ga je objelo z obema rokama in ga ni izpustilo več — neusmiljeno je, ne dovoli mu počit-ka... in zdi se mi, da si počitka niti ne že-li, da bi mu bilo dolgčas, če bi pisane po-dobe ne plesale več pred njegovimi očmi, če bi se žalostne in vesele misli ne igrale več v njegovi glavi, če bi njegovo srce ne občutilo več hrepenenja po lepoti, če bi njegovo uho ne poslušalo več zvonkih be-sed...«

Kadar bi se vse to zgodilo, bi bilo glori-je konec in recenzente bi govorili resnico — resnico o utrujenosti, o površnosti, o če-mernem krušnem delu. Mislim pa, da se

nikoli ne bo zgodilo — kajti sam bi občutil prej nego vsi, da se bliža mrak...«

Tako govori Cankar o — Cankarju. Ivan Cankar o — Ivanu Cankarju. Sam o sebi. V Beli krizantemi.

Človek se vpraša: Kaj, tako je rasla naša najvišja kultura? Včasih smo mislili, da gre pri Cankarju za izreden pisateljski talent. A ni bil samo talent. Obenem z njim je bilo počasno in trudno pisanje, sedem let za eno dejanje tradicije, delo ponoči in podnevi, brez počitka, brez zapravljanja časa, brez utrujenosti, brez površnosti, brez čemer-nosti.

Sedaj razumem, od kod gore knjig izpod Cankarjevega peresa. Sam je zapisal: Zad-njič sem preštel svoje knjige in sem videl, da jih je dvajset.

Kako smo pogosto daleč od Cankarja. Radi bi, da bi šlo vse gladko, da bi se mno-go naredilo, da bi se narod pomladil, po-gnal nove življenjske sokove, pa pozablja-mo, da je za to treba zavihati rokave, plju-niti v dlani in delati. Delati vztrajno, kva-litetno, brez počitka, z veliko vero v poslan-stvo.

Začele so se počitnice za študente. Ali bo-do znali izrabiti ta čas za tako delo? Ali bodo znali nabirati po vaseh slovenske be-sede, slovenska rekla, slovenske pregovore? Ali se bodo hoteli in znali približati pre-prostim ljudem, ki še hranijo v srcih slo-venске zaklade, modrost in besedo in pev-sko lepoto, in vse tisto zapisati in ohraniti? Ali bodo znali pripraviti igralske nastope in pev-ska srečanja? Ali bodo dobili čas za vglabljanje v slovensko dušo po knjigah, po stiku z življenjem?

In drugi slovenski inteligentje? Tudi ne-kateri od teh imajo dolge počitnice. Ali bo-do znali dati študentom zgled?

Razglednice iz Notranjske

Notranjski možakarji so možakarji po-sebne vrste: molk je njihov poglavitni za-klad, naučili so se ga v gozdovih, gozdovi pa znajo najbolje molčati, a kadar je po-trebno, da rečejo kakšno besedo, je to be-seda živali ali pa beseda vetra, ki je prišel po naključju k molku v goste. — Zemlja je v teh krajih preluknjana in nosi v svoji notranjosti polno skrivnosti, ki jih ljudje odkrivajo že za življenja. Zaradi teh glo-bo-kih skrivnosti se Notranjski pravi Notranj-ska. To je edina dežela na svetu s tako po-notranjenim imenom. — Vse pa se spremeni v primorsko stran. Živahnost je zmeraj de-diščina sonca, grozdja in morske bližine. Le

žal so tamkaj nekje ostudni hribi, ki se z Gradu ne vidijo, pa so glavni krivci, da v Ljubljano ne prihajajo morske dobrodel-nosti. Če bi jih ne bilo, bi Ljubljana bila skorajda obmorsko mesto, tako pa so pri-morske burje tiste, ki pravzaprav prepreču-jejo veselje temperatur in življenja.

J. Javoršek

Nekaj slovenščine

Pravimo: »Naša Koroška je lepa, v Koroški imam sorodnike, iz Koroške sem prišel. s Koroškega prihajajo ljudje. Korošci in Korošice, ki lepo po koroško govore.«

njem, kjer ga je že čakal Charlie Chan, da mu pomaga.

»Dober večer, Ah Kim!« je zaklical Bob. »Pripeljal sem vam tovariša!« Skočil je iz voza. Zada na vozu je bilo čudno tiho. »Pridite, Louie! Doma sva!«

Divja groza ga je prevzela, ko je v med-lem svitu opazil starega Kitajca ležati na kolenih, njegovo glavo pa viseti ob vratih avtomobila.

»Počakajte! Grem po luč!« Charlie Chan je tipaje odhitel in se takoj vrnil z žepno svetilko. Ponošeni Louiejev plašč je imel na strani luknjo, okrog nje pa nekaj vlaž-nega, temnega.

»Zaboden v stran!« je mrmral Charlie... »Mrtev — kakor Tony!«

»Umorjen — pa kdaj?« je zaječal Bob. »Morda tisto minuto, ko sem zapustil avto? To je vendar nemogoče!«

Iz teme se je prikazal Martin Thorn; strahotno se je belil njegov blede obraz. »Kaj naj vse to pomeni? Zakaj?... Toda tukaj je vendar Louie! Kaj pa mu je?«

Sklonil se je k vratcem in marljiva Char-liejeva žepna svetilka je osvetlila njegov hrbet. Temni suknič je bil na dolgo pre-paran, kakor da bi bil mož, ki ga je nosil, naglo smuknil skozi ograjo bodeče žice.

»To je strašno!« je votlo hropel. »Moram brž po gospoda Maddena!« Stekel je v hišo in Bob je ostal sam s Charliejem.

»Charlie... razparan Thornov suk-njič...«

Otroški kotiček

Kako narodi modrujejo

Stara Grčija: Spoznavaj sam sebe!
Stari Rim: Kjer je sloga, tam je zmaga.
Anglija: Suši seno, dokler sije sonce!
Francija: Kdor dva zajca lovi, nobenega ne ujame.
Italija: Med spanjem nihče ne lovi rib.
Nemčija: Delo hvali mojstra.
Rusija: Čim globlje si v gozdu, boljša so drva.
Turčija: En človek, ena beseda.
Arabija: Psi lajajo, karavana gre mimo.
Kitajska: Tistemu, ki je lačen, daj riža, tistemu, ki trpi, daj srce!
Malaja: Želva izleže nešteto jajc, a nihče ne ve za to; kokoš izleže eno samo in raz-glasi vsemu svetu.

Zahodna Afrika: Lastna roka nikogar ne vara.

Srednja Afrika: Nihče ne bo šel s poste-lje, da bi ležal na tleh.

Indokina: Kadar se barka potopi, so mor-ski psi veseli.

Za bogatenje izraza

Zanašalo me je kot ribo. — Dan je vrel, da se je premikal celo pesek. — Glava mi je kinkala v levo in desno kakor boben sreče na tomboli. — Bolečine so tekale skozi ušesa kakor kuščarji po razpadlem pa-nju. — Samo miza molči, če si se zmotil. — Postajal sem tresoč kot otroška solza. — Stresel sem z glavo kakor mačka, ki duši črni žamet. — Smehljal je bil bolj droban od niti. — Smeh, ki ga izvabimo dojenčku ali starki z zvenčanjem ključev. (P. Zidar)

UGANI!

Kdo pa je ta, kdo pa je ta,
ki prede brez prediva?
In vsako jutro brez vodé
na pragu se umiva?

(Mlača)

Zlato sonce,
v soncu luna,
v luni hlebček,
v hlebčku Bog.

(Monštranca)

Zvrhan vrč ognjenih rož,
v rokah zlat drži ga mož.
Sem ter tja ga maje,
Bogu hvalo daje.

(Duhovnik s kadilnico)

»Kaj sem dejal davi: Kdor jezdi na tigru, ne more več z njega!«

10.

V naslednjem hipu je že stal Madden po-leg njiju. Oba sta bolj občutila, kakor pa videla strašen srd, ki ga je orjak dušil v svojem ogromnem telesu. S kletvijo je iz-trgal Charlieju iz rok svetilko in se sklonil. Tam v prašnem avtu je ležalo mrtvo trup-lo moža, ki mu je toliko let zvesto služil. In vendar milijonarjev obraz ni pokazal niti sence pomilovanja ali obžalovanja — pač pa togoto. Ljudje, ki so vedno trdili, da veliki P. J. nima srca, so govorili resni-co...

Madden se je zravnal, ošinil z lučjo blede obraz svojega tajnika. »Lepe stvari se go-de!« je razkačen zasikal.

»Zakaj me tako zijate?« je zastokal treso-či se Thorn.

»Zijam vas, kolikor hočem! Čeprav sem, pri Bogu, sit, gledati vašo zoprno spako...«

»Tudi jaz vas bom imel skoraj dovolj!« je dodal Thorn in njegov glas se je tresel od prikrite togote. Trenutek sta se merila, medtem ko ju je Bob Eden začuden gledal. Prvikrat je opazil, da sta za krinko svojih vsakdanjih odnošajev nekaj drugega kakor prijatelja...

Nenadno je Madden nameril luč na Charlieja Chana. »Tu poglej, Ah Kim! To je bil Louie Wong — ki si ga doslej nado-meščal. Razumeš? Sedaj boš moral ostati

Earl Derr Biggers:

18

KITAJČEVA

papiga

»Morda. Če pa zopet nastopi svojo služ-bo, kaj bo potem s Charliejem Chanom? Vrgli ga bodo na cesto, jaz pa ostanem sam na pozorišču. Nič kaj prijetno mi ni v lastni koži.«

»Na to seveda nisem mislil. Pa saj bo dovolj dela za dva strežaja, dokler bo Mad-den tu. Najbrž bo obdržal oba. Charlie pa bo imel najboljšo priliko, pomeniti se s starim Louiejem. Midva ga lahko izprašujeva do sodnega dne, pa ne bi nič izvedela. Ro-jaku pa bo to laže.«

Louie Wong je pridrsal po cesti, s poceni majhno potno torbo v eni roki, v drugi pa s polnim zavikom.

»Kaj pa ste prinesli s seboj?« Časnikar je potipal papir. »Banane?«

»Tony ima rad banane!« se je nasmehnil starec. »To bo dobro storilo Tonyju.«

Bob in Holley sta se spogledala. »Louie,« je tiho rekel urednik, »ubogi Tony je mrt-ve!«

Kdor bi mislil, da je kitajski obraz vedno brez izraza, bi mu bil ta hip dokazal, da je v zmoti. Žalost in jeza sta spačila Wongov obraz, iz njegovih ust se je usula ploha ki-

tajskih besed s tako strašno naglico in ži-vahnostjo, da bi bil vsak prevajalec nepo-treben.

»Morda slutiti?« je zašepetal Bob. »Da je Tony umorjen, menim.«

»Meni se tako zdi. Ali vam ne?«

Še vedno glasno zmerjaje, je stari upra-vitelj sédel na zadnji sedež, Bob pa h kr-milu.

»Pazite se, fant moj,« je svetoval Holley. »Na svidenje!«

Ta vožnja s starim Wongom je bila naj-bolj divja v življenju Boba Edena. Luna še ni vžla in blede, neprijazne zvezde niso dajale svetlobe. Voz je drčal med hribi, dokler se ni pred njima odprl pekel, ki ga je Eden občutil, a ne videl. Potem sta zdir-jala navzdol po skalnem bregu in nato po peščeni puščavski stezi. Iz teme so ob vozu žarele potuhnjene rumene oči, zlokobno se svetlikajoč, so se zdaj prižigale, zdaj naglo izginjale. Kakor bi ostudni mrtvaški stra-hovi stezali roke, tako so drevesa vila in stegovala svoje krive veje. In venomer je zadaj v avtu mrmral otožni glas starega Kitajca, ki je obžaloval smrt svojega ptič-jeja prijatelja.

Bob je imel trdne živce, toda bil je neiz-rečeno vesel, ko so se zasvetile luči Madde-nove farne. Hitro je izstopil, pustil avto na potu in šel odpirat dveri. Veja je bila zagvozdna nad kljuko, vendar se mu je končno posrečilo, odpahnniti vrata. Stekel je nazaj na voz in zapeljal na dvorišče. Glo-boko se je oddahnil, ko je obstal pred sked-

P ~ I ~ S ~ A ~ N ~ O

B ~ R ~ A ~ N ~ J ~ E

Milijarde potujejo ...

(Po svojem jedru bi sicer tole bolj spadalo pod gospodarstvo. Ker pa se bere tako zanimivo kot kakšna kriminalna dogodivščina, ne bo odveč, če jo priobčimo na pripovedni strani lista. — Op. ur.)

Še do nedavna smo na italijansko-švicarsko mejo mislili le kot na tihotapsko pot tobaka in ur. V resnici pa je ta pot tobaka in ur le malo pomembna stezica, če jo primerjamo s potjo pretihotapljenih milijard lir oziroma švicarskih frankov.

Guverner Italijanske banke je pred tremi leti v svojem poročilu poudaril, oziroma vztrajal na potrebi določene politike dohodka. Številni italijanski kapitalisti, in še posebno lombardijski, si glede tega gotovo nimajo kaj očitati: svoje dohodke so si zagotovili, ne da bi se bili morali spoprijeti z neveselostmi in težavami proizvodnje, in to na osnovi sistema tako imenovanih »potujočih milijard«.

Ti ugledni gospodje, običajno potajeni v anonimnih družbah in nasploh dobro vpeljeni v finančnih krogih, imajo med delavci in uradniki, ki se dnevno odpravljajo na delo v Ticinski kanton v Švico, navado najemati nekakšne »nosače«, ki jih natrpene v skupinah pošiljajo čez mejo. Ko ti pridejo v Švico, izročijo ta denar označeni osebi ali banki, za nagrado pa prejmejo po nekaj sto lir za vsak preneseni milijon.

Te pretihotapljene milijarde pridejo potem vpisane na račun kake družbe, ki ima svoj sedež v Švici, v resnici pa pripadajo enemu ali drugemu že omenjenih uglednih italijanskih finančnikov, a njena naloga je »investiranje kapitalov« v Italiji. Ti milijoni in milijarde, spremenjeni v spoštovano valuto, s pomočjo katere se krepijo in razvijajo investicije v Italiji, se že v teku nekaj ur ponovno vračajo čez mejo, to pot v svečani obliki in povsem zakonito, shranjeni v težkih blagajnah ter z oboroženim spremstvom. Gre za iste lire, za iste milijarde, ki zdaj znova prihajajo v našo deželo kot švicarski franki.

Ko tako še enkrat prehajajo mejo, si vsi privzdignejo klobuk in pravijo: »Glej te Švicarje, koliko denarja vlagajo pri nas!« Pri tem pa že omenjeni »ugledni« finančniki nimajo druge nevšečnosti kot to, da dvignejo nagrado za svoj trud, se pravi 3.50 odstotka, kot to zagotavlja italijanski zakon vsem, ki v Italiji investirajo svoje kapitale.

Vprašal bo kdo: »In investicije?« Gre za razumljivo vprašanje, ki si ga postavlja vsak količkar pošten državljani-davkoplačevalec. O teh produktivnih investicijah pa, kot se zdi, ni niti sledi!

Milijarde lir, ki nimajo stalnega bivališča, pa prinašajo bajne dohodke. Vsaka mi-

lijarda samo na račun nagrade zagotavlja tri in pol milijona lir in to v enem dnevu, v nekaj urah.

Tja in nazaj čez italijansko-švicarsko mejo je šlo pred tremi, štirimi leti baje dnevno tri milijarde lir. Bilo pa je obdobje, ko je ta dnevna vsota, kot pravijo, dosegala deset do dvanajst milijard.

Bilo je to v dneh neposredno pred enimi izmed parlamentarnih volitev. Številni koristniki gospodarskega čudeža, ki so se bali, da bi takale »gostija« utegnila celo prenehati, so zaradi tega s še večjo vnemo izročali skupinam »nosačev« svoje milijone. Zakaj poleg vsega je bilo tudi pametno vsaj del denarja shraniti v solidnih švicarskih bankah — za vsak primer. Pravijo, da so v tem času mnoge milijarde kot ptice selivke odletele iz Italije in se ustavile v švicarski oazi, v pričakovanju lepših časov, da bi se znova vrnilo »ključat žitno zrnje« veliko- dušne italijanske dežele.

V tistih dneh se je najmanjše nosačev vršilo v masovni obliki: bila je v ta namen zbrana pravcata armada mož, žen in celo otrok. Neko dekletce, staro morda 7 do 8 let, ki so jo bili ujeli z eno nogo na tej, z drugo na oni strani meje, je bilo pod oblaki dobesedno natrpano z bankovci, katerih vsota je presegala milijon lir. Lahko bi rekli, da je v tem predvolilnem času šlo za pravicati slavnostni pohod milijard v Švico,

debelih milijard, polnih zdravja, neobremenjenih, povsem varnih pred zobmi državne blagajne oziroma »davčnega vijaka«. Tako so šle, se deloma vrnilo, odhajajo in prihajajo, pri čemer postajajo vedno debelejšje, kot bi jim ti sprehodi prinašali zdravje in bi jih ta sprememba zraka nenavadno okrepjevala.

Ob tem pa se ljudje, ne prav dobro podkovani v finančnih zadevah in vajeni razmišljati, kako bi najbolj koristno in pametno uporabili celo vsakih sto ali tisoč lir, sprašujejo, ali bo kdaj moč preprečiti ta tajinstveni in škandalozni tihotapski promet, ki traja že leta in ne kaže nobenega znaka, da bo prenehal. Od kod prihajajo te milijarde? Ali je državni blagajni, ki nenehoma nadzoruje prijave dohodkov vsakega delovnega človeka, ali je tej blagajni znano, kje so te milijarde doma? Ali stika za njimi? Jih odkriva? Ali teh milijard ne more najti?

In na sami meji, ko odhajajo tja, ali ni moč nič storiti?

Po dolgih letih te vrste prometa je bil pred nekaj leti povsem slučajno odkrit neki Nasoni, zaupnik milijarderjev. Ali naj se v bučni zadevi okrog vesele italijansko-švicarske meje vse konča s tem Nasonijem? Armada Italijanov s stalnimi dohodki, sestavljena iz točnih davkoplačevalcev, pa si želi, da bi oblast po raznih Nasonijih čimprej odkrila še ostale spretnjakovice, ki sestavljajo vso to zajedalsko družino, mastečo se z milijoni javnega denarja ...!

R. B.

MISS 1966

HUMORESKA

Zgodilo se je v Ameriki, oziroma natančneje: v Združenih državah Amerike.

O tem so poročali vsi časopisi. Tudi naši, čeprav z nekajtedensko zamudo in obveznim komentarjem, češ da se kaj takega lahko zgodi samo v »gnili« Ameriki.

V nekem letoviškem kraju ob Atlantskem oceanu so izvolili najgrše dekle Amerike.

V strokovni žiriji so bili najbolj ugledni ameriški esteti, slikarji, kiparji, filmski in gledališki režiserji, pedagogi, sociologi, meteorologi in zoologi.

Številni časopisi so objavili na prvih straneh fotografijo nove Miss.

»Dekle je nenavadno grdo,« je izjavil ugledni zoolog, član še uglednejše žirije. »Grdo kot pes!«

Številna ameriška društva prijateljev živali so proti tej oceni poslala protestne brzojavke.

Neki milijonar iz Hongkonga je ponudil novo pečeni grdobi zakon. Namreč, v Hongkongu so psi zelo priljubljeni. V

tamkajšnjih restavracijah jih servirajo sladokuscem na deset različnih načinov.

Izvoljenka je stara dvajset let. Po poklicu je uslužbenka tovarne, kjer izdelujejo Peksi-colo. Ime ji je Jane.

V intervjuju z dopisnikom priljubljene revije za moške »Playboy« je Jane izjavila, da bo poskusila srečo v Hollywoodu. Filmski producenti so ji ponudili glavno in obenem naslovno vlogo v filmu »Frankensteinova nevesta«. Poleg tega slovit filmski pisatelj že piše scenarij. Gre menda za devetnajsto verzijo znanega romana »Zvonarka notredamske cerkve«.

Janine telesne mere so objavili številni modni časopisi. Čez boke meri 120 centimetrov, okoli pasu prav toliko, čez prsi pa celo poldrugi meter. Namreč — Jane ima grbo.

Priznana ameriška kozmetičarka Madame Rubinstein je izjavila dopisniku newyorškega časopisa: »Dajte mi teden dni časa in iz Jane bom napravila novo Sofijo Loren!«

Gospod Ponti, mož Sofije Loren, je vlo-

žil pri sodišču tožbo zoper Madame Rubinstein, češ da je s to trditvijo zelo žalila njegovo ženo. Sofija Loren pa je dobila histeričen napad.

Osemnajstletno dekle iz neke gorske vasi v Coloradu je poslalo reviji »Life« svojo fotografijo. V spremnem pismu je napisalo uredniku, da se Jane, kar zadeva telesno spačenost, sploh ne more meriti z njo. Urednik je ugotovil, da gre za potegavščino. Na fotografiji je bil desetletni orangutan iz londonskega živalskega vrta.

Mornar John D. Forster si je dal vtetovirati Janino podobo na prsi.

Skoraj ves teden je Janino ime polnilo stolpce vseh ameriških časopisov, tudi tistih najresnejših. Potem je počasi utonilo v pozabo.

Sic transit gloria mundi! — To pomeni po naše — po domače: Svet je zmešan!

Čez nekaj mesecev pa se je Jane le srečno poročila. Toda ne s tistim milijonarjem iz Hongkonga, temveč z navadnim mesarjem iz Bostona. Iz njunega zakona se je rodil popolnoma normalen otrok, ne lep ne grd.

Ž. P.

Pasje meso — slaščica

(Zanimivosti iz Hongkonga)

Poletje je prišlo, ne samo k nam, marveč tudi v Hongkong v Aziji, kjer tamkajšnji Kitajci praznujejo njegov nastop na prav svojevrsen način. Zanje pride poletje na njihov praznik Har Tse, to je na sedemnajsti dan 5. meseca v »letu svinje«. Na ta praznik pa mora biti na mizi med drugimi kot posebna »slaščica« tudi pasje meso. Kitajci namreč pravijo, da je pes simbol poletne vročine. Kdor pa na Har Tse je pasje meso, ta srečno shaja v vročini, ki je v Hongkongu seveda še dosti bolj neznosna kot pri nas.

Vsak pes jim pride prav za pojedino, toda kitajski »gurmani« ali sladokusci sodijo, da je najboljšo meso od črnega psa, in zlasti še meso črnega kitajskega pinča.

Angleži, ki imajo nadzorstvo nad Hongkongom, so klanje psov prepovedali, in sicer zato, ker so izginjali njihovi dragoceni domači kužki, najbolj pa, ker Kitajci koljejo pse na krut način. To delajo tako, da jih najprej omamijo z bambusovim kolom, nato pa jih počasi zmlatijo do smrti, da bi meso postalo bolj nežno. (Verjetno na Kitajskem ne poznajo Društva za varstvo živali, kajti sicer bi bile gotovo že vpeljane stroge kazni za taka mučenja živali!)

Kitajcev je tri milijone, psov pa seveda dosti manj. Za praznik Har Tse je cena za pasje meso v Hongkongu poskočila na dva dolarja za funt (pribl. ½ kg), to je dobrih 100 šilingov za kilogram, kar res niso mačje solze.

na farmi tudi tedaj, ko bom odsoten. Kako bo?»

»Ostanem, gospod!«

»Dobro! To je tedaj edina sreča, ki me je doletela, odkar sem prestopil prag te prekleto hiše. Nesl mrliča v sobo! Pokličem Eldorado.«

Stekel je čez verando in po kratkem obotavljanju sta Chan in tajnik dvignila šibko telo zavratno umorjenega. Za žalostnim sprevodom je počasi korakal Bob Eden. Notri je Madden razburjen mahal pred telefonom. Sedaj je položil slušalko. »Čakati moramo. Bedasti policijski komisar iz mesta pravi, da bo čimprej prišel s sodnim zdravnikom. Prekleta reč! Vso hišo mi bosta postavila na glavo — pa sem prišel semkaj, da bi imel mir!«

»Najbrž bi radi vedeli, gospod Madden, kaj se je zgodilo,« je začel Bob. »Louieja Wonga sem srečal v mestu, v kavarni Oaza. Gospod Holley mi ga je predstavil in ...« Madden je porinil zamahnil z roko. »Prihranite si to za ono budalo! Lepa reč-res!«

Začel je hoditi po sobi kakor lev, ki ga zobje bole. Bob se je usedel na stol ob kamini, Chan je odšvedral ven in M. Thorn je molče čepel na svojem stolu. Potrt je strmel Bob v goreča polena. V kakšne reči se je zapletel? Kakšno drzno igro igrajo neki na tej puščavski farmi? Zazelel si je, da bi bil daleč proč odtod, da bi bil v Frisku, kjer je dovolj svetlobe in ropota, ne pa tega glu-

hega sovraštva in sumničenja ter nemih tajnosti.

Avto je pridrdral na dvorišče. Madden sam je odprl vrata. »Prosim, potrudite se v sobo, gospodje!« Svojemu glasu je hotel dati zvok ljubeznivosti, ki pa je bila precej hripava in grčasta. »Zgodila se je, žal, majhna nezgod!«

Pristopil je suh mož rjavega zagorelega obraza. »Dovolite, da se vam predstavim. Jaz vas sicer poznam, gospod Madden, vi me pa gotovo ne poznate. Policijski komisar Brackett. In to je naš mrliški oglednik, doktor Simms. Nekdo je bil umorjen? Vsaj tako sem razumel po telefonu?«

»Morda boste rekli tako. K sreči pa ni bil nihče poškodovan. Noben belec, menim. Le moj kitajski upravitelj Louie Wong.«

Ravno o pravem času je vstopil Ah Kim, da je lahko slišal te besede. In njegove oči so se skrivnostno zablistale. Komisar se je približal divanu. »Ubogi stari Louie! Ne morem si misliti, da bi zvesta duša mogla imeti kakega skrivnostnega sovražnika.«

Zdravnik, čvrst, mlad človek, je začel preiskavati. Brackett pa je stopil k Maddenu. »Rad bi vas kar najmanj nadlegoval. Ne morem pa se izogniti nekaterim vprašanjem ...«

»Seveda! Obžalujem, da vam sam ne morem dati nikakih pojasnil. Bil sem v hiši, ko je moj tajnik — kazoč na Thornu — pridirjal z novico, da je tale gospod tukaj, gospod Eden, pravkar pripeljal na dvorišče Louiejevo truplo.«

Komisar je z zanimanjem pogledal Edena. »Kje ste ga našli?«

»Bil je čil in zdrav, ko sem ga srečal.« Bob je poročal o svojem srečanju z Louiejem v kavarni Oaza, kako sta se vozila v temi po puščavi, kako je obstal pred vrati in končno, kako je odkril strašni zločin.

Brackett je bil osupel. »Zelo zagonetno! Vi menite, da je bil umorjen, ko ste odpirali dveri? Kako utemeljujete to domnevo?«

»Vso vožnjo je mrmral in godrnjal, tudi še, ko sem izstopal pred dvermi.«

»Kaj pa je dejal?«

»Govoril je kitajski. Žal, nisem sinolog!«

»Saj vam nisem rekel, da ste ga vi!«

»Sinolog je učenjak, ki zna kitajski jezik,« je z nasmeškom razložil Bob.

»A tako?« Komisar se je popraskal po glavi. »In sedaj tajnik ...«

Thorn je povedal, da je bil v svoji sobi in da je takoj prihitel na dvorišče, ko je zaslišal zmešnjavo. Bobov pogled se je ustavil na razparani suknji. Pogledal je Charlieja Chana, ta pa je skrivaj odkimal.

»Kdo drugi je še na farmi, gospod Madden?«

»Nikogar ni razen Ah Kima. Ta pa ne pride v poštev.«

»Tega ne moremo vedeti. Pridi sem — rumena žaba!«

Ne da bi trenil s kako mišico na obrazu, je stopil policijski detektiv iz Honoluluja pred komisarja. Kolikokrat je Chan v takih prilikah igral nasprotno vlogo, le mnogo

bolje, kakor jo je mogel ta omejeni tovariš!

»Si li Louieja Wonga že prej kdaj videl?« ga je nahrulil uradnik.

»Ne, gospod — ne videl.«

»Si na novo prišel, kaj?«

»V petek je plišel, gospod.«

»Kje si delal poprej?«

»Povsod, gospod. Veliko mesto, malo mesto.«

»Kje nazadnje?«

»Železnica, gospod. Mislim, železnica Santa Fe. Plage deval na tla.«

»Tako, tako!« Komisarju so pošla vprašanja. »Nimam vaje v takih rečeh,« je zajecel, kakor bi se opravičeval. »Zadnja leta sem se pečal le s tem, da sem plenil alkohol. Zato se pri hudo delstvih te vrste ne čutim več na višku. Zato bo moral poseči vmes kriminalni sodnik. Preden sva se odpeljala, sem ga poklical. Jutri jutraj pošlje inšpektorja Blissa od komisije za umore. Zato vas nočijo ne bomo več nadlegovali, gospod Madden.«

»Mrliča odpeljeva s seboj,« je sklenil zdravnik. »Tam bom končal preiskavo. Mogoče pridem jutri enkrat semkaj.«

»Prosim lepo,« je odvrnil Maden. »Ukrenite vse potrebno, pa mi pošljite morebitni račun! Obžalujem, da se je moglo tukaj kaj takšnega zgoditi.«

»Tudi jaz,« mu je čemerno potrdil komisar. »Toda, gospod Madden, štejem si v čast, da sem se sešel z možem, kakršen ste vi. Na svidenje!«

(Dalje prihodnjič)

Narodno zedinjenje Nemčije

(Nadaljevanje s 1. strani)

Oklevanje kanclerja Erharda je izrazil dr. Barzel, ki je prvi podpredsednik Erhardove krščansko-demokratske unije in voditelj njenega parlamentarnega kluba. Barzel in Erhard se ne razumeta dobro, ker sta različna po značaju. Dr. Erhard gleda, da se ne spre s stvarnostjo, Barzel je pa nagnjen k hitremu, pa tudi tveganemu taktiziranju. Ne taji tudi želje, da bi za Erhardom postal nemški državni kancler. Da si utre pot do položaja nemškega kanclerja, je napravil drzen političen korak: razvil je nedavno v svojem govoru v New Yorku ravno na dan 13. obletnice krvavih nemirov v Berlinu, ki so jih zadušili ruski tanki, načrt, ki bi nemškemu narodu pomagal do zedinjenja. Ne bi mogli reči, da si je izbral slab trenutek za ta korak. Nemška javnost se sedaj bolj zanima za zedinjenje kot kdajkoli prej. Zasluge za to si pripisuje nemška stranka svobodnih demokratov, ki že od svojega rojstva stalno opozarjajo na potrebo po aktivnejši politiki, ki naj vodi do zedinjenja. Tudi socialni demokratje so se skušali sporazumeti s komunisti v Vzhodni Nemčiji, da bi z njimi javno debatirali o nemški politiki. Ta načrt se je zaenkrat izjalovil. Vsekakor želijo socialni demokratje prevzeti v vedno večji meri vodilno vlogo v debati o zedinjenju. Vodilna nemška stranka krščansko-demokratske unije bi pa bila tako potisnjena na stranski tir.

Da potisne svojo stranko v ospredje in udari po politiki oklevanja kanclerja dr. Erharda, je Barzel razvil idejo o zedinjenju. Je politično tvegana po tem, ker Barzel predlaga take žrtve za Zahodno Nemčijo, ki so večini Nemcev gotovo zoprne, ako ne kaj hujšega. Barzel predlaga na primer, naj Rusija dobi za 20 let vse tiste gospodarske ugodnosti, ki jih ima sedaj od komunistične Vzhodne Nemčije. Da bi bilo zadoščeno ruski želji po varnosti, naj v Vzhodni Nemčiji še naprej ostane določeno število ruskih divizij. Zedinjena Nemčija bi dalje morala priznati polno svobodo in ravnopravnost nemški komunistični stranki. Na drugi strani Barzel odklanja idejo o konfederaciji dveh nemških držav, ki jo imajo v mislih v Moskvi. Nemčija naj bo ena federalna republika s polno politično svobodo. Mora imeti tudi samo en gospodarski sistem; Nemčija ne sme odklanjati nevtralnosti v zunanji politiki, toda ta nevtralnost se mora raztezati na vso Evropo. Pogajanja o zedinjenju pa se morajo vršiti ob navzočnosti Amerike.

Nekatere med idejami dr. Barzela so gotovo hud poper za nemško javnost. Kaj takega še ni slišala od nobenega vodilnega politika. Zato so se vodilni krogi v krščansko-demokratski uniji takoj oddaljili od Barzelovega stališča, dr. Erhard sam je pa poudaril, da je Barzel razkladal Ameriki samo svoje poglede na nemško vprašanje.

Vsekakor tudi Erhard ne bo mogel mimo dejstva, da z zavlačevanjem samim nemškega vprašanja ni mogoče rešiti. To je pokazal tudi njegov poraz pri volitvah v Severnem Porenju in Westfaliji. Vrhu tega pa tudi čas ne dela za Nemčijo.

Nov državni poslanec

Pred kratkim je bil zaprisežen kot državni poslanec Avstrijske ljudske stranke v parlamentu na Dunaju uradnik koroške deželne vlade, višji vladni svetnik Leopold Guggenberger. Mesto državnega poslanca je oddal minister dr. Ludwig Weiß, ki je

prevzel ministrstvo za promet. Ker je za njim kandidiral pri zadnjih državnozborskih volitvah na listi OeVP na petem mestu g. Guggenberger, ga je koroška Ljudska stranka sedaj poslala kot državnega poslanca v avstrijski državni zbor. Novi državni poslanec je koroškim Slovencem zelo naklonjen, vsled tega se tudi mi veselimo njegovega imenovanja.

SLOVENSKE ODDAJE V RADIU

NEDELJA, 24. 7.: 16.15–6.45 Duhovni nagovor. — S pesmijo in glasbo pozdravljamo in voščimo. — PONEDELJEK, 25. 7.: 14.15–14.55 Poročila, vreme, objave. — Pregled sporeda. — Poje moški zbor SPD „Edinost“ iz Pliberka. — Prof. dr. Niko Kuret: Čar podobnosti (2.) — 18.00–18.15 Za našo vas. — TOREK, 26. 7.: 14.15–14.55 Poročila, vreme, objave. — Športni mozaik. — Mali ansamblji. — SREDA, 27. 7.: 14.15–14.55 Poročila, vreme, objave. — Kar želite, zaigramo. — ČETRTEK, 28. 7.: 14.15–14.55 Poročila, vreme, objave. — Polke in valčki. — Anton Blažej: Iz popotne torbe — Trenta — PETEK, 29. 7.: 14.15–14.55 Poročila, vreme, objave. — Od petka do petka po naših krajih in pri naših ljudeh. — Zborovske pesmi.

Tečaj učiteljev dvojezičnih šol

Od ponedeljka, 11. julija, pa do srede, 13. julija 1966, je bil v Celovcu v okviru Pedagoškega tedna tudi tečaj za učitelje dvojezičnih šol. V okviru tega tečaja so bila na programu sledeča predavanja:

1.) Izbrana poglavja učnega načrta dvojezičnih šol (okrajni šolski nadzornik Rudi Vouk).

2.) Praktični spisovni pouk na podlagi zahtev učnega načrta (šolski vodja Janko Millionig).

3.) S knjižne police: Slovensko čtivo razredne in šolske knjižnice (prof. Janko Messner).

4.) Metodična, didaktična in šolskoorganizatorska vprašanja dvojezičnega pouka (okrajni šolski nadzornik Rudi Vouk).

5.) Razgovor in posvetovanje o pripravi na izpit iz slovenščine (okrajni šolski nadzornik Sepp Mairitsch).

6.) Razvoj slovenskega jezika v luči jezikovnih spomenikov (prof. dr. Zablatnik).

7.) Pomen didaktičnih načel za doseg izobrazbenega in učnega cilja (okrajni šolski nadzornik Sepp Mairitsch).

8.) Tehnika kombiniranega pouka (šolski vodja Lovro Kuschej).

9.) Povezovalne točke med slovensko in nemško literaturo (strokovni nadzornik dr. Valentin Inzko).

Velika izbira

perila in blaga pri

L. Maier

Klagenfurt, Alter Platz 35

Ure in nakit v veliki izbiri pri

Gottfried Anrather

Klagenfurt, Paulitschgasse 9

Popravila izvirim takoj in solidno, kupujem in zamenjam zlato in srebro (tudi strto zlato).

ZNAMKA ZAUPANJA
GRUNDNER
Klagenfurt - Celovec
Wiennergasse 10
(Promenadna cona)

POHIŠTVO

za dom in za goste
PODJUNSKA TRGOVSKA
DRUŽBA

BRATJE RUTAR & Co.

DOBRLA VES — EBERNDORF
A 9141 Tel 04236-281

Oglejte si našo razstavo tudi v prostorih hotela Rutar v Dobrli vesi.

Slovenski zavod v Rimu se zahvaljuje

V Rimu je bil ustanovljen zavod, v katerem stanujejo slovenski duhovniki, ki nadaljujejo bogoslovne študije. Šolsko leto, ki so ga cerkveno odprli slovenski škofje med zasedanjem vatikanskega cerkvenega zbora, je pri kraju. Ker dobrotniki ne želijo, da bi objavili njihova imena, se nismo dotaknili denarja, ki prihaja od vseh strani za gradnjo novega zavoda.

Zato se danes zahvaljujemo vsem, ki so nam pomagali. Hvala vsem, ki so nas spremljali z molitvijo, večkrat tudi z žrtvijo in trpljenjem. Gojenci zavoda so vsak dan opravljali posebno molitev za dobrotnike.

Bog povrne amerškemu nadškofu, ki je daroval 240.000 šilingov, amerškemu monsinjorju za 100.000 šil., gospodični B. za 120.000.— šil.; duhovnikom, ki so darovali po 40.000.— šil.; primorski gospodični za 20.000.— šil.; umirajoči vdovi, ki zapušča 80.000.— šil.; gojenkam šolskih sester v Trstu, ki so poslale 400 šil., ki so jih zaslužile s petjem; slovenski materi, ki je potegnila iz stare skrinje 4.000 šil.; »za slovenskega duhovnika« in rimskim Slovencem, ki tekmujejo pri zbiranju.

Na podlagi tega konkretnega odgovora vernikov na klic slovenskih nadpastirjev, da bi pomagali pri gradnji Slovenskega zavoda v Rimu, smo kupili na dan sv. Cirila in Metoda zemljišče, kjer bomo gradili stavbo. Imena vseh, ki bodo darovali za zemljišče, bodo napisana na poseben papir, ki ga bomo vzdali v vogelni kamen.

Dobra srca na Koroškem lahko pošljajo svoj dar celovski Mohorjevi družbi s pripombo, da je denar za Slovenski zavod v Rimu.

Vodstvo »Slovenika« v Rimu

KADAR PRIDETE V CELOVEC, OBIŠČITE

Mohorjevo trgovino

10.-OKTOBER - STRASSE 27

Nudi vam:

- RIMSKI MISAL
- molitvenike za obhajilo in birmo
- razne knjige (tudi po naročilu) ● gramofonske plošče
- devocionalije, križe, rožne vence, škropilnike
- sveče za večno luč ● lesne umetnine
- papirne potrebščine za šolo in dom

ZA PRIJAZNO POSTREŽBO JE VEDNO POSKRBLJENO!

Naš tednik-
Kronika

Izhaja vsak četrtek. Naroča se na naslovu: „Naš tednik“, Celovec, Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt. — Telefon uprave in oglašnega oddelka 26-69. — Telefon uredništva: 43-58. Naročnina znaša mesečno 7.— šil., letno 80.— šil. Za Italijo 2800.— lir, za Nemčijo 20.— DM, za Francijo 22.— ffr., za Belgijo 250.— bfr., za Švico 20.— šfr., za Anglijo 2.— f. sterl., za U. S. A. in ostale države 6.— dolarjev na leto. — Lastnik in izdajatelj: Narodni svet koroških Slovencev. — Odgovorni urednik: Janko Tolmajer, Raduš, p. Zrelec. — Tiska Tiskarna Družba sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26.